Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého senátu zasedajícího v kolegiu o pěti soudcích)

3. června 2026 *

„Hospodářská soutěž – Spojování podniků – Žádost o informace – Článek 11 odst. 3 nařízení (ES) č. 139/2004 – Volba právního základu – Zneužití pravomoci – Povinnost uvést odůvodnění – Neexistence svévolné povahy – *Impossibilium nulla obligatio est* – Proporcionalita – Nezbytnost vyžádaných informací – Článek 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod – Svoboda projevu – Ochrana novinářských zdrojů – Námitka protiprávnosti – Článek 7 Listiny základních práv – Právo na respektování soukromého a rodinného života“

Ve věci T-1097/23,

Vivendi SE, se sídlem v Paříži (Francie), zástupci: P. Gassenbach, P. Wilhelm, E. Dumur, O. Thomas, S. Schrameck, F. de Bure, Y. Boubacir a M. Oiknine, avocats,

žalobkyně,

proti

Evropské komise, zástupci: P. Caro de Sousa, B. Cullen a D. Viros, jako zmocněnci,

žalované,

podporované:

Radou Evropské unie, zástupci: A.-L. Meyer a N. Coghlan, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

TRIBUNÁL (devátý senát zasedající v kolegiu o pěti soudcích),

během porad ve složení: L. Truchot, předseda, M. Jaeger, J. Schwarcz, M. Sampol Pucurull a T. Perišin (zpravodajka), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: H. Eriksson, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 14. května 2025,

* Jednací jazyk: francouzština

vydává tento

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně, společnost Vivendi SE, domáhá zrušení rozhodnutí Komise C(2023) 6428 final ze dne 19. září 2023 v řízení podle čl. 11 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (věc M.11184 – Vivendi/Lagardère) (dále jen „rozhodnutí ze dne 19. září 2023“), ve znění rozhodnutí Komise C(2023) 7463 final ze dne 27. října 2023 (dále jen „rozhodnutí ze dne 27. října 2023“) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu

2 Žalobkyně je mateřskou společností skupiny Vivendi, francouzské skupiny s mezinárodním působením, která se specializuje na média a zábavu a prostřednictvím svých dceřiných společností působí na různých trzích.

3 Dne 24. října 2022 oznámila žalobkyně Evropské komisi spojení podniků, které spočívalo v získání výlučné kontroly nad společností Lagardère SA, francouzskou skupinou působící zejména v oblasti sdělovacích prostředků.

4 Rozhodnutím ze dne 9. června 2023 schválila Komise navrhované spojení, a to za podmínky splnění závazků týkajících se odprodeje všech činností žalobkyně v odvětví vydávání knih a jednoho časopisu (dále jen „rozhodnutí ze dne 9. června 2023 o schválení spojení“).

5 Dopisem ze dne 25. července 2023 byla žalobkyně Komisí informována o zahájení formálního šetření týkajícího se možného předčasného uskutečnění spojení (dále jen „dopis ze dne 25. července 2023 o zahájení formálního vyšetřovacího řízení“).

Rozhodnutí ze dne 19. září 2023

6 V rámci formálního šetření týkajícího se možného předčasného uskutečnění spojení zaslala Komise žalobkyni rozhodnutím ze dne 19. září 2023 žádost o informace na základě čl. 11 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 139/2004 ze dne 20. ledna 2004 o kontrole spojování podniků („nařízení ES o spojování podniků“) (Úř. věst. 2004, L 24, s. 1) s lhůtou končící dne 27. října 2023. Toto rozhodnutí v podstatě ukládá žalobkyni povinnost shromáždit a předat Komisi jednak dokumenty, které byly – prostřednictvím různých komunikačních prostředků – předmětem výměny v období od 1. ledna 2020 do 19. září 2023 (dále jen „dotčené období“), jež obdrželo, odeslalo nebo mělo v držení patnáct jmenovitě uvedených fyzických osob, jakož i jejich nástupci a předchůdci (dále jen „dotčené osoby“), a které obsahují určité vyhledávací výrazy, a jednak dokumenty, jež byly předmětem výměny v dotčeném období mezi čtyřmi jmenovitě uvedenými osobami, z nichž dvě patří rovněž mezi dotčené osoby.

7 Zejména bod I odst. 1 přílohy napadeného rozhodnutí stanoví, že „[p]ro účely […] žádosti o informace se pojmem ‚Lagardère‘ rozumí společnost Lagardère S. A.“ [a] slovo ‚Vivendi‘ označuje společnost Vivendi SE a skupinu Bolloré“.

8 Bod I odst. 2 přílohy rozhodnutí ze dne 19. září 2023 definuje pojem „dokument“ následovně:

„Pojem ‚dokument(y)‘ označuje: všechny počítačové soubory, které jsou ve vlastnictví společnosti Vivendi, jsou jí drženy nebo jsou pod její kontrolou, a zahrnují mimo jiné následující prvky:

a) veškeré informace uložené v elektronické podobě, včetně e-mailů a zpráv z aplikací pro okamžitou komunikaci (WhatsApp, SMS, Telegram, Signal a další), textových souborů a souborů PDF, tabulek a prezentací, jakož i veškerého softwaru a dalších systémů pro správu informací a ukládání dokumentů uvedených v odpovědi na otázku č. 6 žádosti Komise o informace č. 1 ze dne 16. srpna 2023;

b) návrhy dokumentů, metadata a kopie dokumentů, jejichž originály nejsou v držení společnosti Vivendi ani pod její kontrolou, podle konkrétního případu;

c) aby se předešlo jakékoli nejednoznačnosti, pojem „dokument“ zahrnuje rovněž:
   i) dokumenty ze všech soukromých a/nebo osobních e-mailových schránek (za předpokladu, že byly alespoň jednou použity pro pracovní komunikaci) a z mobilních zařízení, včetně mobilních telefonů a tabletů (včetně soukromých a/nebo osobních mobilních telefonů a tabletů, pokud byly alespoň jednou použity pro pracovní komunikaci), včetně okamžitých zpráv a SMS, a
   ii) dokumenty, které i přes jejich smazání koncovým uživatelem zůstávají k dispozici nebo přístupné v informačních systémech společnosti Vivendi (například v záložních kopiích).“

9 Bod I odst. 4 přílohy rozhodnutí ze dne 19. září 2023 definuje pojem „dotčené období“ jako období od 1. ledna 2020 do dne podání této žádosti o informace, tj. do 19. září 2023.

10 Bod II odst. 5 přílohy rozhodnutí ze dne 19. září 2023 definuje pojem „dotčené osoby“ tak, že zahrnuje patnáct jmenovitě uvedených osob „spolu se všemi osobami, které je předcházely nebo po nich následovaly na různých pozicích, které tyto osoby mohly zastávat v příslušném období“. Podle bodu II odst. 6 přílohy tohoto rozhodnutí tyto osoby „mohly obdržet, odeslat nebo mít v držení dokumenty, které Komise považuje za zásadní pro posouzení, zda zásah nebo konzultace nebo zapojení společnosti Vivendi do některých rozhodnutí přijatých společností Lagardère lze kvalifikovat jako výkon rozhodujícího vlivu ze strany společnosti Vivendi“.

11 Bod III odst. 7 přílohy rozhodnutí ze dne 19. září 2023 vyžaduje, aby žalobkyně předložila jednak dokumenty, které v dotčeném období zaslaly nebo obdržely dotčené osoby (včetně jejich nástupců a předchůdců), které jsou jmenovitě uvedeny v bodě II odst. 5 uvedené přílohy a které obsahují alespoň jeden z vyhledávacích výrazů uvedených v bodě VII této přílohy, a jednak dokumenty, jež byly během dotčeného období předmětem výměny mezi čtyřmi osobami jmenovitě uvedenými v bodě III odst. 7 písm. a) až c) této přílohy.

12 Body IV, V a VI přílohy rozhodnutí ze dne 19. září 2023 upřesňují, jakým způsobem má žalobkyně předložit požadované dokumenty, jaký má být obsah doprovodné zprávy a jaké jsou požadavky na prohlášení o úplnosti odpovědi. V bodě VII téže přílohy jsou uvedeny vyhledávací výrazy.

Vývoj situace po přijetí rozhodnutí ze dne 19. září 2023

13 V e-mailu ze dne 11. října 2023 požádala žalobkyně o prodloužení lhůty o tři měsíce, aby mohla odpovědět na žádost o informace. V této souvislosti upřesnila, že žádost o informace s sebou přináší řadu obtíží a vyžaduje mimořádné úsilí při shromažďování, zpracování a porovnávání údajů, jakož i nasazení značných lidských a technických zdrojů.

14 V e-mailu ze dne 12. října 2023 vyzvala Komise žalobkyni, aby upřesnila povahu a rozsah obtíží, s nimiž se potýkala.

15 V e-mailu ze dne 14. října 2023 upřesnila žalobkyně, že některé z těchto obtíží souvisely zejména s absencí dostatečných procesních záruk, které by zajistily ochranu soukromí dotčených osob, jejích dalších zaměstnanců či členů vedení společnosti nebo jiných osob, na něž by se žádost o informace mohla vztahovat, a ochranu novinářských zdrojů.

16 Během telefonického rozhovoru konaného dne 18. října 2023 potvrdila Komise žalobkyni, že dokumenty, které by mohly odhalit novinářské zdroje, budou požívat zvláštní ochrany vycházející z postupu zavedeného za účelem ochrany důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem.

17 Dne 19. října 2023 uvedla žalobkyně, že nemůže požadovat přístup k e-mailovým schránkám a mobilním telefonům osoby uvedené v ustanovení bodu II odst. 5 podbodu i) přílohy rozhodnutí ze dne 19. září 2023, a to z důvodu situace „hold separate“, která panuje mezi ní a jednou z jejích dceřiných společností a jež vyplývá z podmínek a povinností stanovených v rozhodnutí ze dne 9. června 2023, kterým bylo schváleno spojení.

18 V e-mailu ze dne 26. října 2023 vyzvala Komise žalobkyni, aby jí předložila seznam dotčených osob, které jsou držiteli novinářského průkazu, a aby projednala praktické podmínky, které by umožnily sladit ochranu novinářských zdrojů s předáním dokumentů, na něž se vztahuje rozhodnutí ze dne 19. září 2023.

19 Ke dni 27. října 2023, který byl dnem uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím ze dne 19. září 2023, žalobkyně nepředložila žádný dokument. Téhož dne přijala Komise rozhodnutí ze dne 27. října 2023. Článkem 1 uvedeného rozhodnutí Komise vyřadila ze seznamu dotčených osob osobu uvedenou v bodě II odst. 5 podbodu i) přílohy rozhodnutí ze dne 19. září 2023. Článkem 2 téhož rozhodnutí byla lhůta, jež byla původně stanovena článkem 1 rozhodnutí ze dne 19. září 2023 do 27. října 2023, prodloužena do 1. prosince 2023.

20 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 23. listopadu 2023 podala žalobkyně žalobu na zrušení napadeného rozhodnutí, tedy rozhodnutí ze dne 19. září 2023 ve znění rozhodnutí ze dne 27. října 2023.

Skutečnosti následující po podání žaloby

21 V dopise ze dne 6. prosince 2023 uvedl generální ředitel Generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž Evropské komise, že na veškeré dokumenty, které se týkají ochrany citlivých osobních údajů nebo novinářských zdrojů, se vztahují procesní záruky v souladu s příslušnými právními předpisy a judikaturou, a tyto procesní záruky podrobně popsal (dále jen „dopis ze dne 6. prosince 2023“).

22 Dne 24. ledna 2024 přijala Komise rozhodnutí C(2024) 571 final týkající se řízení podle čl. 11 odst. 3 a čl. 15 odst. 1 nařízení č. 139/2004 (dále jen „rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024“). Zaprvé článkem 1 tohoto rozhodnutí byla lhůta, která byla článkem 2 rozhodnutí ze dne 27. října 2023 stanovena do 1. prosince 2023, prodloužena do 7. února 2024. Zadruhé článkem 2 rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 bylo žalobkyni v souladu s článkem 15 nařízení č. 139/2004 uloženo penále do výše 5 % jejího průměrného denního obratu za každý den prodlení, a to počínaje prvním pracovním dnem následujícím po dni stanoveném v článku 1 uvedeného rozhodnutí. Zatřetí bod 13 odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 stanoví v písmenu a) k napadenému rozhodnutí dodatečné procesní záruky za účelem zajištění ochrany citlivých osobních údajů, a to zavedením postupu virtuální datové místnosti v souladu s návrhem v dopise ze dne 6. prosince 2023. V bodě 13 písm. b) odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 jsou stanoveny procesní záruky zaměřené na ochranu novinářských zdrojů, čímž se potvrzuje postup navržený v dopise ze dne 6. prosince 2023.

23 Na základě jednání s právními zástupci žalobkyně, které proběhlo v rámci telefonického rozhovoru dne 30. ledna 2024, souhlasila Komise s tím, aby byla do virtuální datové místnosti vložena korespondence mezi osobami, kterých se napadené rozhodnutí týká, a kontakty spadající do výlučně osobní sféry.

24 V únoru 2024 předložila žalobkyně Komisi část dokumentů, které splňovaly kritéria stanovená v napadeném rozhodnutí.

25 V období od září do prosince 2024 předávala žalobkyně Komisi další dokumenty, takže v prosinci 2024 Komise od žalobkyně obdržela dokumenty, jež splňovaly kritéria stanovená v napadeném rozhodnutí, s výjimkou dokumentů, na něž se vztahuje důvěrnost komunikace mezi advokátem a klientem a ochrana novinářských zdrojů a soukromí dotčených osob.

Řízení o předběžném opatření

26 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 24. listopadu 2023 podala žalobkyně návrh na nařízení předběžného opatření, kterým se domáhala zejména odkladu provádění napadeného rozhodnutí.

27 Usnesením ze dne 28. listopadu 2023, Vivendi v. Komise (T-1097/23 R, nezveřejněné), nařídil předseda Tribunálu odklad provádění napadeného rozhodnutí do přijetí usnesení, kterým bude ukončeno řízení ve věci T-1097/23 R, aniž je dotčena povinnost žalobkyně nadále shromažďovat informace a uchovávat na elektronickém nosiči veškeré dokumenty, kterých se týká toto rozhodnutí.

28 Usnesením ze dne 19. ledna 2024, Vivendi v. Komise (T-1097/23 R, nezveřejněné, EU:T:2024:15), předseda Tribunálu tento návrh na nařízení předběžného opatření zamítl.

29 Usnesením ze dne 6. února 2024, Vivendi v. Komise [C-90/24 P(R)-R, EU:C:2024:121], nařídil místopředseda Soudního dvora pozastavení povinnosti uložené žalobkyni napadeným rozhodnutím, aniž by tím byla dotčena její povinnost přijmout veškerá užitečná opatření k zajištění uchování všech dokumentů, na které se toto rozhodnutí vztahuje.

30 Usnesením ze dne 11. dubna 2024, Vivendi v. Komise [C-90/24 P(R), EU:C:2024:318], zrušil místopředseda Soudního dvora usnesení ze dne 19. ledna 2024, Vivendi v. Komise (T-1097/23 R, nezveřejněné, EU:T:2024:15). Konstatoval mimo jiné, že podmínka naléhavosti byla splněna, a vrátil věc Tribunálu, aby rozhodl o podmínce *fumus boni juris* a provedl – tam, kde je to vhodné – zvážení dotčených zájmů.

31 Usnesením ze dne 13. června 2024, Vivendi v. Komise (T-1097/23 R-RENV, nezveřejněné, EU:T:2024:381), místopředseda Tribunálu částečně vyhověl návrhu žalobkyně jednak na odklad provádění napadeného rozhodnutí a jednak na to, aby jí bylo jako preventivní opatření uloženo, aby uchovala veškeré dokumenty dotčené napadeným rozhodnutím na určeném elektronickém nosiči, který bude elektronicky zapečetěn u třetí nezávislé důvěryhodné osoby.

32 Dne 3. července 2024 podala žalobkyně kasační opravný prostředek s cílem dosáhnout zrušení usnesení ze dne 13. června 2024, Vivendi v. Komise (T-1097/23 R-RENV, nezveřejněné, EU:T:2024:381). Zároveň žalobkyně požádala Soudní dvůr, aby odložil výkon tohoto usnesení a napadeného rozhodnutí.

33 Usnesením ze dne 8. července 2024, Vivendi v. Komise [C-470/24 P(R)-R, nezveřejněné, EU:C:2024:592], byla povinnost žalobkyně shromáždit a předat Komisi dokumenty, na které se vztahuje napadené rozhodnutí, pozastavena, a to až do přijetí prvního usnesení přijatého v době mezi přijetím usnesení, kterým bude ukončeno toto řízení o předběžných opatřeních, a přijetím usnesení, kterým bude rozhodnuto o kasačním opravném prostředku ve věci C-470/24 P(R), aniž tím bude dotčena povinnost žalobkyně přijmout veškerá užitečná opatření k zajištění uchování veškerých těchto dokumentů.

34 Usnesením ze dne 26. července 2024, Vivendi v. Komise (T-1097/23 R-RENV-INTP, nezveřejněné, EU:T:2024:516), zamítl místopředseda Tribunálu žádost o výklad bodu 1 výroku usnesení ze dne 13. června 2024, Vivendi v. Komise (T-1097/23 R-RENV, nezveřejněné, EU:T:2024:381), jako nepřípustnou.

35 Usnesením ze dne 16. srpna 2024, Vivendi v. Komise [C-470/24 P(R), nezveřejněné, EU:C:2024:674], místopředseda Soudního dvora zamítl kasační opravný prostředek žalobkyně ve věci C-470/24 P(R).

Návrhová žádání účastníků řízení

36 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil a

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

37 Komise, podporovaná Radou Evropské unie, navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl a

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

38 Na podporu své žaloby uvádí žalobkyně sedm žalobních důvodů, z nichž první vychází z volby nesprávného právního základu a zneužití pravomoci, druhý z porušení povinnosti uvést odůvodnění, třetí z porušení zásady ochrany před svévolným nebo nepřiměřeným zásahem veřejné moci, čtvrtý z porušení zásady *impossibilium nulla obligatio est* v souvislosti s žádostí o poskytnutí dokumentů pocházejících od skupiny Bolloré, pátý z porušení zásady proporcionality, šestý z porušení ochrany novinářských zdrojů a sedmý z absence přiměřených záruk na ochranu práva na respektování soukromého života.

39 Tribunál považuje za vhodné přezkoumat nejprve druhý žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení povinnosti uvést odůvodnění

40 Druhým žalobním důvodem vytýká žalobkyně Komisi, že porušila obecnou povinnost uvést odůvodnění, kterou má na základě článku 296 SFEU, a zvláštní povinnost uvést odůvodnění, kterou má na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, tím, že dostatečně jasně nedefinovala předmět a rozsah svého šetření.

41 Druhý žalobní důvod v podstatě obsahuje čtyři části. V první části žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí jasně neuvádí předmět žádosti o informace, neboť neobsahuje konkrétní a objektivní důvody, které vedly k jeho přijetí. Ve druhé části žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí trpí nedostatečným odůvodněním, pokud jde o věcný, časový a osobní rozsah požadovaných informací. Ve třetí části žalobkyně Komisi vytýká, že v napadeném rozhodnutí nevysvětlila důvody, které odůvodňují zahrnutí skupiny Bolloré do působnosti tohoto rozhodnutí. Ve čtvrté části žalobkyně v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, pokud jde jednak o využití rozhodnutí o žádosti o informace na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 a jednak o povinnost jednat rychle.

Úvodní poznámky

42 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být odůvodnění aktů orgánů Evropské unie požadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Požadavek uvést odůvodnění musí být posuzován v závislosti na všech okolnostech projednávané věci, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt dotýká ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 16 a citovaná judikatura).

43 Pokud jde konkrétně o odůvodnění rozhodnutí o žádosti o informace, je třeba připomenout, že čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 vymezuje její základní náležitosti (obdobně viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 17).

44 Toto ustanovení totiž stanoví, že Komise „uvede právní základ a účel žádosti, upřesní, jaké informace jsou vyžadovány a stanoví lhůtu ve které musí být tyto informace poskytnuty“. Toto ustanovení mimoto také upřesňuje, že Komise „[r]ovněž upozorní na sankce upravené článkem 14 [nařízení č. 139/2004]“, že „upozorní na nebo uloží sankce uvedené v článku 15 [tohoto nařízení]“ a že „[r]ovněž upozorní na právo nechat rozhodnutí přezkoumat Soudním dvorem“.

45 Úvodem je zapotřebí připomenout, že všem jazykovým verzím aktů Unie musí být v zásadě přiznána stejná hodnota. Za účelem zachování jednotného výkladu unijního práva je tudíž třeba v případě rozdílů mezi různými jazykovými verzemi vykládat dotčené ustanovení podle celkové systematiky a účelu právní úpravy, jejíž je součástí. Formulace použitá v jedné z jazykových verzí aktu nemůže tedy sloužit jako jediný základ pro výklad tohoto aktu ani jí nemůže být v tomto ohledu přiznána přednostní povaha vzhledem k jiným jazykovým verzím. Takový přístup by byl totiž neslučitelný s požadavkem jednotného uplatňování unijního práva (viz rozsudek ze dne 20. února 2018, Belgie v. Komise, C-16/16 P, EU:C:2018:79, body 49 a 50 a citovaná judikatura).

46 V projednávané věci je třeba upřesnit, že čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 ve francouzském znění stanoví, že v žádosti o informace prostřednictvím rozhodnutí Komise uvede právní základ a „předmět“ („objet“) této žádosti. Ostatní jazykové verze tohoto ustanovení však používají výrazy odpovídající pojmu „účel“, jako například anglická, německá, nizozemská, italská, řecká a chorvatská verze, které používají výrazy „purpose“, „Zweck“, „doel“, „scopo“, „σκοπό“ a „svrhu“, s výjimkou španělského znění, které používá termín „objeto“. Z formulací použitých v ostatních jazykových verzích a s přihlédnutím ke kontextu tohoto ustanovení i k cíli, který dané nařízení sleduje, tedy vyplývá, že v čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 normotvůrce chtěl odkázat na pojem „účel“ uvedený v čl. 11 odst. 2 nařízení č. 139/2004 a v čl. 18 odst. 2 a 3 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), jak je vykládán judikaturou citovanou v bodě 48 níže.

47 Zvláštní povinnost uvést odůvodnění představuje základní požadavek nejen za účelem vyjádření odůvodněnosti žádosti o informace, ale i proto, aby měly dotčené podniky možnost uvědomit si rozsah své povinnosti spolupráce, při zachování svého práva na obhajobu (obdobně viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 19 a citovaná judikatura).

48 Pokud jde o povinnost uvést „účel žádosti“, tato povinnost znamená, že Komise musí v žádosti uvést předmět svého šetření, a určit tedy údajné porušení pravidel hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 20 a citovaná judikatura).

49 V tomto ohledu není Komise povinna osobě, které je určeno rozhodnutí o žádosti o informace sdělit veškeré informace, které má k dispozici o údajném protiprávním jednání, ani nemusí provádět přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, pokud jasně uvede domněnky, jež zamýšlí ověřit (obdobně viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 21 a citovaná judikatura).

50 Tato povinnost je objasněna zejména okolností, jak plyne z čl. 11 odst. 1 nařízení č. 139/2004, že si Komise může za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením prostou žádostí nebo rozhodnutím vyžádat od podniků a sdružení podniků „veškeré nezbytné informace“ (obdobně viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 22).

51 Z toho vyplývá, že Komise může požadovat sdělení pouze takových informací, které jí mohou umožnit ověřit podezření ze spáchání protiprávního jednání, jež odůvodňují vedení šetření a jsou uvedena v žádosti o informace (obdobně viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 23).

52 Nezbytnost informací přitom musí být posouzena ve vztahu k účelu uvedenému v žádosti o informace, přičemž tento účel musí být uveden s dostatečnou přesností, bez níž by nebylo možné určit, zda je informace nezbytná, a unijní soud by nemohl vykonat svůj přezkum (obdobně viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 24 a citovaná judikatura).

53 Dostatečná odůvodněnost rozhodnutí o žádosti o informace závisí na otázce, zda domněnky protiprávních jednání, které Komise hodlá ověřit, jsou určeny s dostatečnou jasností (obdobně viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 25).

54 Při posuzování rozsahu povinnosti uvést odůvodnění ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o informace podle čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 je třeba rovněž zohlednit fázi šetření, ve které je takové rozhodnutí přijato, a skutečnost, zda Komise již měla či neměla k dispozici určité informace o údajných protiprávních jednáních (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 9. dubna 2019, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, T-371/17, nezveřejněný, EU:T:2019:232, bod 46 a citovaná judikatura).

55 Dostatečnou odůvodněnost napadeného rozhodnutí je třeba přezkoumat ve světle výše uvedených úvah.

K první části druhého žalobního důvodu, který se opírá o nedostatečné odůvodnění týkající se předmětu žádosti o informace

56 V první části druhého žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí jasně neuvádí předmět žádosti o informace, neboť neobsahuje konkrétní a objektivní důvody, které vedly k jeho přijetí, především údajné protiprávní jednání. Podle žalobkyně napadené rozhodnutí zejména neobsahuje žádné upřesnění ohledně „stížností“ a „skutečností“, o nichž měla Komise údajně vědět a které jsou zmíněny v dopise ze dne 25. července 2023 týkajícím se zahájení formálního šetření, avšak nejsou uvedeny v napadeném rozhodnutí.

57 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

58 V této souvislosti z bodů 1 až 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá jednak, že Komise povolila akvizici společnosti Lagardère ze strany žalobkyně pod podmínkou splnění závazků k odprodeji všech jejích činností v odvětví vydávání knih (seskupených ve společnosti Editis, dceřiné společnosti žalobkyně) a časopisu Gala, a dále, že ke dni přijetí napadeného rozhodnutí byla žalobkyně stále vázána povinností pozastavit tuto akvizici, jelikož Komise dosud neschválila kupujícího ani podmínky odprodeje společností Editis a Gala.

59 V bodě 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise připomíná, že podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 139/2004 může požadovat veškeré informace nezbytné k plnění povinností, které jí byly tímto nařízením svěřeny.

60 V bodě 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise rovněž zmiňuje požadavky na odůvodnění žádosti o informace přijaté na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004. V této souvislosti upřesňuje, že „[k]dyž na základě čl. 11 odst. 3 [uvedeného] nařízení […] požaduje, aby podnik poskytl informace na základě rozhodnutí, uvede právní základ a účel žádosti, upřesní požadované informace a stanoví lhůtu, ve které musí být poskytnuty[;] rovněž upozorní na sankce stanovené v článku 14 [téhož] nařízení […] a upozorní na nebo uloží sankce stanovené v článku 15 [tohoto] nařízení[;] navíc informuje o právu na přezkum rozhodnutí Soudním dvorem“.

61 Účel žádosti o informace je uveden v bodech 6 a 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí takto:

„(6) Aby Komise mohla posoudit, zda společnost Vivendi uplatňovala na společnost Lagardère rozhodující vliv, který by mohl představovat porušení oznamovací povinnosti a/nebo porušení povinnosti pozastavit transakci a/nebo nesplnění podmínek a povinností souvisejících s rozhodnutím Komise o schválení operace Vivendi/Lagardère, rozhodla se požadovat od společnosti Lagardère, aby předložila určité množství dokumentů, interní korespondence a externí sdělení. Tyto dokumenty a sdělení se týkají rozhodnutí přijatých společností Lagardère, při nichž mohla společnost Vivendi sehrát rozhodující roli, která by se podobala roli, jakou by sehrál kontrolující akcionář. Žádost o informace tvoří přílohu tohoto rozhodnutí.

(7) Dokumenty a sdělení požadované na základě tohoto rozhodnutí a uvedené v příloze jsou zásadní k tomu, aby Komise mohla posoudit, zda zásah a/nebo konzultace a/nebo zapojení společnosti Vivendi do některých rozhodnutí přijatých společností Lagardère lze kvalifikovat jako výkon rozhodujícího vlivu ze strany společnosti Vivendi ve smyslu popsaném v bodě 6 odůvodnění. Uvedené dokumenty a sdělení se týkají realizace provozních synergií, jako jsou společné programy mezi audiovizuálními subjekty společností Vivendi a Lagardère, stanovení programového schématu rozhlasové stanice Europe 1, která patří do skupiny Lagardère, jmenování a odchody novinářů v rámci publikací skupiny Lagardère, redakční rozhodnutí časopisů skupiny Lagardère, která mohla být ovlivněna vedoucími pracovníky společnosti Vivendi nebo jejího hlavního akcionáře, skupiny Bolloré, a také přestěhování subjektů skupiny Vivendi do prostor patřících společnosti Lagardère. Týkají se rovněž strategických rozhodnutí, která přijala vydavatelská skupina Hachette (patřící společnosti Lagardère) a u nichž mohla společnost Vivendi sehrát roli, kterou lze kvalifikovat jako výkon rozhodujícího vlivu, jako například upuštění od soudního sporu proti dceřiné společnosti koncernu Vivendi nebo nepředložení nabídky na odkup amerického vydavatele […], stejně jako podmínky jmenování některých členů, o nichž je známo, že jsou spojeni se skupinou Bolloré, do představenstva společnosti Lagardère.“

62 Je třeba konstatovat, že v bodech 6 a 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvádí podezření na porušení ustanovení nařízení č. 139/2004, která hodlá prověřit, a vymezuje předmět svého šetření ve smyslu judikatury uvedené v bodech 48 a 49 výše.

63 Obsah bodů 6 a 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy představuje jasný a jednoznačný popis předmětu šetření Komise. Tyto informace rovněž umožňují s dostatečnou přesností určit podezření z protiprávních jednání, která odůvodňují přijetí tohoto rozhodnutí, v souladu s judikaturou citovanou výše v bodech 48 až 53.

64 V důsledku toho takové odůvodnění splňuje povinnost uvést účel žádosti o informace ve smyslu čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004.

65 Tento závěr nelze zpochybnit argumentem žalobkyně, podle něhož napadené rozhodnutí neobsahuje žádné upřesnění ohledně „stížností“ a „skutečností“, o nichž měla Komise údajně vědět a které jsou zmíněny v dopise ze dne 25. července 2023 týkajícím se zahájení formálního šetření, avšak nejsou uvedeny v napadeném rozhodnutí.

66 Na jedné straně, jak sama žalobkyně připouští, byl účel žádosti uveden také v dopise ze dne 25. července 2023 týkajícím se zahájení formálního šetření, o kterém žalobkyně v době přijetí napadeného rozhodnutí věděla.

67 Na straně druhé není podle ustálené judikatury uvedené výše v bodě 49 Komise povinna osobě, které je určeno rozhodnutí o žádosti o informace, sdělit veškeré informace, které má k dispozici o údajném protiprávním jednání, ani nemusí provádět přesnou právní kvalifikaci těchto protiprávních jednání, pokud jasně uvede domněnky, jež zamýšlí ověřit.

68 V tomto ohledu je zapotřebí poznamenat, že napadené rozhodnutí bylo přijato ve fázi přípravného vyšetřování v rámci správního řízení na základě nařízení č. 139/2004, jejímž účelem je umožnit Komisi shromáždit všechny relevantní skutečnosti potvrzující existenci porušení povinností vyplývajících z tohoto nařízení a zaujmout první stanovisko, pokud jde o směřování řízení a o způsob, jak by mělo dále probíhat (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 113 a citovaná judikatura).

69 Podle judikatury přitom nelze Komisi ukládat povinnost, aby ve fázi přípravného vyšetřování uvedla vedle domněnek protiprávního jednání, které zamýšlí ověřit, i indicie, tedy informace, které ji vedly k předpokladu možnosti porušení práva hospodářské soutěže. Takovou povinností by totiž byla dotčena rovnováha, kterou judikatura vytvořila mezi ochranou účinnosti šetření a ochranou práva dotyčného podniku na obhajobu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 37).

70 S ohledem na tyto skutečnosti je třeba mít za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí umožňuje zaprvé žalobkyni ověřit, zda jsou požadované informace nezbytné pro účely šetření, a zadruhé unijnímu soudu provést jeho přezkum. Žalobkyně se tedy neprávem dovolává porušení povinnosti uvést odůvodnění, jak je stanovena v článku 296 SFEU a v čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, pokud jde o předmět šetření Komise a popis praktik, jejichž existenci hodlá ověřit v rámci svého šetření.

71 S ohledem na výše uvedené je namístě odmítnout první část druhého žalobního důvodu.

K druhé části druhého žalobního důvodu, vycházející z nedostatečného odůvodnění, pokud jde o věcný, časový a osobní rozsah požadovaných informací

72 V rámci druhé části druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné odůvodnění, které by ospravedlnilo věcný, časový a osobní rozsah požadovaných informací, zejména výběr vyhledávacích výrazů, kritéria pro určení dotčených osob a období, na které se napadené rozhodnutí vztahuje.

73 Komise s argumenty žalobkyně nesouhlasí.

74 V této souvislosti, jak vyplývá z výše uvedených bodů 6 až 12 a bodu 19, je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí, a zejména jeho příloha, jasně vymezuje věcný, časový a osobní rozsah požadovaných informací. Jak Komise správně poukazuje, samotná skutečnost, že napadené rozhodnutí neobsahuje konkrétní odůvodnění pro každou požadovanou informaci nebo pro každý vyhledávací výraz, nemůže být jako taková považována za nedostatečné odůvodnění.

75 Podle judikatury totiž nelze od Komise vyžadovat, aby před jakoukoli žádostí o informace znala obsah požadovaných dokumentů, jakož i jejich relativní význam pro účely šetření (v tomto smyslu viz a analogicky rozsudek ze dne 22. března 2012, Slovak Telekom v. Komise, T-458/09 a T-171/10, EU:T:2012:145, bod 55).

76 S ohledem na ustanovení a judikaturu připomenutou v bodech 42 až 54 výše, povinnost uvést odůvodnění rozhodnutí v případě žádosti o informace neznamená, že by Komise byla povinna ve vztahu ke každé vyžádané informaci nebo, jako je tomu v projednávané věci, ke každému vyhledávacímu výrazu, jehož použití je požadováno, poskytnout zvláštní odůvodnění, proč má za to, že tato informace nebo tento vyhledávací výraz je nezbytný pro její šetření a obsahuje nebo identifikuje pouze informace relevantní pro toto šetření.

77 Jak vyplývá z výše uvedeného bodu 42, je třeba dodržení povinnosti uvést odůvodnění posuzovat nejen s ohledem na znění dotčeného aktu, ale také s ohledem na jeho kontext, jímž jsou v projednávané věci akty, které již byly přijaty v rámci přípravného vyšetřování správního řízení podle nařízení č. 139/2004 (viz bod 68 výše).

78 Konkrétně je jediným cílem takové žádosti o informace, jako je napadené rozhodnutí, umožnit Komisi shromáždit informace a dokumenty nezbytné k ověření reálnosti a rozsahu určité skutkové a právní situace (obdobně viz rozsudek ze dne 10. března 2016, HeidelbergCement v. Komise, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 37).

79 S ohledem na výše uvedené se žalobkyně nemůže úspěšně odvolávat na nedostatečné odůvodnění, pokud jde o věcný, časový a osobní rozsah požadovaných informací.

80 Navíc je zapotřebí zdůraznit, že argumenty žalobkyně směřující ke zpochybnění nezbytnosti požadovaných informací jsou přitom součástí materiální legality napadeného rozhodnutí a nemohou být zohledněny v rámci přezkumu žalobního důvodu vycházejícího z porušení povinnosti uvést odůvodnění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. dubna 2019, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, T-371/17, nezveřejněný, EU:T:2019:232, bod 55 a citovaná judikatura). Tyto argumenty tedy budou analyzovány v rámci přezkumu pátého žalobního důvodu.

81 S ohledem na výše uvedené úvahy je namístě druhou část druhého žalobního důvodu odmítnout.

K třetí části druhého důvodu, vycházející z nedostatečného odůvodnění ohledně zahrnutí skupiny Bolloré

82 Ve třetí části druhého důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné odůvodnění ohledně zahrnutí skupiny Bolloré do rozsahu žádosti o informace. Podezření Komise, jak byla rozvedena v dopise ze dne 25. července 2023 týkajícím se zahájení formálního šetření a stručně shrnuta v napadeném rozhodnutí, se údajně netýkají výkonu rozhodujícího

vlivu skupiny Bolloré na společnost Lagardère, ale vlivu žalobkyně na společnost Lagardère. Žalobkyně se tedy domnívá, že žádost o informace, které má v držení třetí strana, tedy skupina Bolloré, nad níž nevykonává žádnou kontrolu, není nijak odůvodněná.

83 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

84 V této souvislosti stačí poukázat na to, že v bodě 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí se uvádí, že zmíněné dokumenty se týkají zejména některých rozhodnutí společnosti Lagardère, „která mohla být ovlivněna vedoucími pracovníky společnosti Vivendi nebo jejího hlavního akcionáře, skupiny Bolloré“. Jak zdůrazňuje Komise, z rozhodnutí ze dne 9. června 2023, jímž bylo spojení schváleno, jakož i z formuláře oznámení o této transakci, který jí předložila žalobkyně, vyplývá, že skupiny Bolloré a Vivendi tvoří jeden podnik ve smyslu práva hospodářské soutěže.

85 Žalobkyně se proto neprávem dovolává porušení povinnosti uvést odůvodnění, pokud jde o zařazení skupiny Bolloré na seznam osob, kterých se žádost o informace týká.

86 Třetí část druhého žalobního důvodu je proto třeba zamítnout.

K čtvrté části druhého žalobního důvodu, vycházející z nedostatečného odůvodnění, a to pokud jde jednak o přijetí rozhodnutí o žádosti o informace na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 a jednak o nutnost rychlého jednání

87 Ve čtvrté části žalobkyně v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí právně dostačujícím způsobem neodůvodňuje, proč bylo shledáno nezbytným využít žádost o informace formou rozhodnutí na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, namísto pouhé žádosti o informace na základě čl. 11 odst. 2 nařízení č. 139/2004 nebo namísto provedení šetření na základě článku 13 nařízení č. 139/2004. Kromě toho se domnívá, že napadené rozhodnutí trpí nedostatkem odůvodnění, pokud jde o nutnost rychlého jednání.

88 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

89 V projednávané věci se v bodě 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že „[v] rámci tohoto řízení zaměřeného na prokázání protiprávního jednání Komise zastává názor, že pouze rozhodnutí přijaté podle čl. 11 odst. 3 nařízení o spojování umožňuje zajistit, aby společnost Vivendi předložila veškeré dokumenty splňující kritéria, která Komise v [uvedeném] rozhodnutí stanovila[;] použití postupu podle čl. 11 odst. 3 nařízení o spojování je jediným postupem stanoveným v nařízení o spojování, který Komisi umožňuje uložit adresátům povinnost poskytnout úplnou odpověď pod hrozbou sankcí[; n]avíc Komise považuje za nezbytné jednat rychle, aby se zabránilo tomu, že budou relevantní dokumenty odstraněny z archivů společnosti Vivendi, zejména pokud jsou zprávy mazány po uplynutí určité lhůty nebo pokud některé dokumenty pocházející od zaměstnance nejsou uchovávány příliš dlouho po jeho odchodu[; v]olba rozhodnutí přijatého podle čl. 11 odst. 3 odpovídá tomuto cíli urychleného postupu“.

90 Komise tak v bodě 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětluje, že pouze rozhodnutí přijaté na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 mohlo zaručit, že žalobkyně předloží veškeré dokumenty splňující kritéria, která Komise stanovila, pod hrozbou sankcí, a že bude možné jednat rychle, aby se zabránilo odstranění relevantních dokumentů z archivů žalobkyně.

91 Lze tedy konstatovat, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné ve smyslu judikatury citované výše v bodě 42, pokud jde o použití čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 jako jeho právního základu.

92 Tento závěr nemůže být zpochybněn ostatními argumenty vznesenými žalobkyní.

93 Zaprvé, pokud jde o použití žádosti o informace formou rozhodnutí na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, namísto pouhé žádosti o informace na základě čl. 11 odst. 2 nařízení č. 139/2004, z čl. 11 odst. 1 nařízení č. 139/2004 vyplývá, že Komise je oprávněna si informace vyžádat „prostou žádostí nebo rozhodnutím“, aniž toto ustanovení podmiňuje přijetí rozhodnutí předchozí prostou žádostí.

94 Volba provedená mezi pouhou žádostí o informace a rozhodnutím musí záviset na nezbytnosti přiměřeného vyšetřování s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného případu [viz analogicky rozsudek ze dne 14. března 2014, Holcim (Deutschland) a Holcim v. Komise, T-293/11, nezveřejněný, EU:T:2014:127, bod 84 a tam citovaná judikatura].

95 Komise totiž při uplatňování článků 11, 14 a 15 nařízení č. 139/2004 disponuje širokou posuzovací pravomocí (rozsudek ze dne 4. října 2024, thyssenkrupp v. Komise, C-581/22 P, EU:C:2024:821, bod 380).

96 Jak Komise uvádí, pokud jde o prosté žádosti o informace podané na základě čl. 11 odst. 2 nařízení č. 139/2004, článek 14 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení stanoví sankci pouze v případě nesprávných nebo zavádějících informací, zatímco v případě žádostí formou rozhodnutí na základě čl. 11 odst. 3 téhož nařízení představují neúplnost nebo opožděnost odpovědí samostatné důvody pro uložení sankcí v souladu s čl. 14 odst. 1 písm. c) téhož nařízení.

97 Žádost o informace formou rozhodnutí se liší od prosté žádosti o informace tím, že v případě, kdy Komise využije první z uvedených možností, může uložit pokutu nebo penále, aby donutila podnik poskytnout úplné a přesné informace, a to v souladu s čl. 14 odst. 1 písm. c) a čl. 15 odst. 1 písm. a) nařízení č. 139/2004 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2024, thyssenkrupp v. Komise, C-581/22 P, EU:C:2024:821, bod 379).

98 V projednávané věci, jak vyplývá z bodu 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí, citovaného výše v bodě 89, Komise právně dostačujícím způsobem odůvodňuje, že použití postupu podle čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 jí umožňuje uložit podnikům, jimž je rozhodnutí určeno, povinnost poskytnout úplnou odpověď, a to pod hrozbou sankcí.

99 Zadruhé, pokud jde o využití žádosti o informace formou rozhodnutí na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 namísto provedení šetření na základě článku 13 nařízení č. 139/2004, je třeba připomenout, že podle judikatury citované v bodě 141 níže mají šetření ve srovnání s žádostí o informace přísnější povahu a mají zvláště výrazný dopad na právní postavení dotčeného podniku.

100 Z tohoto důvodu nelze po Komisi vyžadovat, aby odůvodnila své rozhodnutí neuplatnit opatření, jako je šetření, které představuje přísnější postup než žádost o informace podle čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004.

101 Zatřetí, pokud jde o nutnost rychlého jednání, jak vyplývá z bodu 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí, citovaného výše v bodě 89, Komise považovala za nezbytné jednat rychle, aby se zabránilo odstranění relevantních dokumentů z archivů žalobkyně, zejména pokud byly zprávy mazány po uplynutí určité lhůty nebo pokud některé dokumenty pocházející od zaměstnance nebyly uchovávány dostatečně dlouho po jeho odchodu. Žádost o informace formou rozhodnutí podle čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 bylo podle Komise volbou, která odpovídala tomuto cíli rychlého postupu.

102 S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné, a to jak pokud jde o využití rozhodnutí o žádosti o informace na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, tak pokud jde o povinnost jednat rychle.

103 Kromě toho je třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění představuje podstatnou formální náležitost, kterou je nutno odlišit od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá do materiální legality sporného aktu. Odůvodnění rozhodnutí je totiž formálním vyjádřením důvodů, na kterých toto rozhodnutí spočívá. Jestliže jsou tyto důvody stiženy vadami, je jimi stižena materiální legalita rozhodnutí, avšak nikoli jeho odůvodnění, které může být dostačující, i když obsahuje vadné důvody (viz rozsudek ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 181 a citovaná judikatura).

104 Z tohoto důvodu jsou ostatní argumenty žalobkyně, jimiž se snaží prokázat nesprávnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, v rámci žalobního důvodu vycházejícího z nedostatečného odůvodnění bezpředmětné.

105 Vzhledem k tomu, že žalobkyně ve skutečnosti zpochybňuje opodstatněnost použití čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, bude tato argumentace posouzena v rámci první a třetí části prvního žalobního důvodu (viz níže body 109 až 125 a 130 až 144). Stejně tak, jelikož žalobkyně ve skutečnosti zpochybňuje nutnost rychlého jednání, bude tato argumentace posouzena v rámci druhé části pátého žalobního důvodu (viz body 279 až 299 níže).

106 A konečně, tvrzení žalobkyně, že Komise nesplnila přísnější požadavky na odůvodnění, které platí v případě, že se odchýlí od své „obvyklé praxe“, není rovněž dostatečně objasněno a podloženo, a proto musí být zamítnuto.

107 Je tedy třeba zamítnout čtvrtou část druhého žalobního důvodu, a tudíž i druhý žalobní důvod v plném rozsahu.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z volby nesprávného právního základu a zneužití pravomoci

108 Ve svém prvním důvodu žalobkyně tvrdí, že Komise nemohla při přijetí napadeného rozhodnutí použít čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004. První žalobní důvod má v podstatě tři části. V první části žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí se netýká posouzení účinků spojení. Ve druhé části žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky nezbytnosti a konkrétnosti, které jsou pro takové rozhodnutí charakteristické. Ve třetí části žalobkyně Komisi vytýká zneužití pravomoci.

K první části prvního žalobního důvodu, která vychází z toho, že napadené rozhodnutí se netýká posouzení účinků spojení

109 V rámci první části prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 může sloužit jako právní základ pouze pro žádosti o informace za účelem posouzení slučitelnosti spojení oznámeného Komisi s vnitřním trhem. Kromě toho již uplatnění čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 nemá smysl, jakmile je posouzení účinků spojení na trh dokončeno, což je zejména případ, kdy byla spojení schválena Komisí.

110 V projednávané věci však podle žalobkyně nemůže čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 sloužit jako právní základ pro napadené rozhodnutí, jelikož účelem toto rozhodnutí není získání informací o slučitelnosti nabytí kontroly nad společností Lagardère žalobkyní a bylo v každém případě přijato až po schválení ze strany Komise.

111 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

112 Podle čl. 11 odst. 1 nařízení č. 139/2004 platí, že „[a]by mohla vykonávat povinnosti svěřené jí tímto nařízením, může Komise, prostřednictvím prosté žádosti nebo rozhodnutí, žádat osoby uvedené v čl. 3 odst. 1 písm. b) a podniky nebo sdružení podniků, aby poskytly veškeré nezbytné informace.“

113 Ze znění čl. 11 odst. 1 nařízení č. 139/2004 tedy vyplývá, že Komise může požadovat veškeré informace nezbytné k plnění povinností, které jí byly tímto nařízením svěřeny.

114 Je sice pravda, jak tvrdí žalobkyně, že bylo rozhodnuto, že Komise může pravomoci, které jsou jí svěřeny článkem 11 nařízení č. 139/2004, vykonávat jen v rozsahu, v němž se domnívá, že nemá k dispozici veškeré informace nezbytné k tomu, aby rozhodla o slučitelnosti dotčeného spojení se společným trhem (viz rozsudek ze dne 4. února 2009, Omya v. Komise, T-145/06, EU:T:2009:27, bod 28 a citovaná judikatura).

115 Jak však zdůrazňuje Komise, tato úvaha odráží zásadu, podle níž je třeba posoudit nezbytnost informace požadované Komisí ve vztahu k účelu uvedenému v žádosti o informace. To nezpochybňuje skutečnost, že v souladu s čl. 11 odst. 1 nařízení č. 139/2004 může Komise požadovat veškeré informace nezbytné k plnění povinností, které jí byly tímto nařízením svěřeny.

116 V projednávané věci je účel žádosti o informace uveden v bodech 6 a 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž se odkazuje v bodě 61 výše. Z těchto bodů odůvodnění vyplývá, že Komise si vyžádala dotyčné informace za účelem posouzení, zda žalobkyně uplatňovala na společnost Lagardère rozhodující vliv, který by mohl představovat porušení oznamovací povinnosti nebo porušení povinnosti pozastavit transakci nebo nesplnění podmínek a povinností souvisejících s rozhodnutím Komise ze dne 9. června 2023, kterým bylo schváleno spojení. Tyto informace jsou nezbytné k tomu, aby Komise mohla posoudit, zda lze zásah nebo konzultace nebo zapojení žalobkyně do některých rozhodnutí přijatých společností Lagardère kvalifikovat jako výkon rozhodujícího vlivu ze strany žalobkyně.

117 Je třeba konstatovat, že předmět žádosti o informace, jak je popsán v bodech 6 a 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž se odkazuje v bodě 61 výše, spadá do okruhu úkolů, které jsou Komisi svěřeny nařízením č. 139/2004.

118 Jak totiž vyplývá z čl. 8 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 139/2004, může Komise ke svému rozhodnutí, jímž prohlásí spojení za slučitelné s vnitřním trhem, připojit podmínky a povinnosti s cílem zajistit, aby dotčené podniky splnily závazky učiněné vůči Komisi za účelem zajištění slučitelnosti spojení s vnitřním trhem.

119 Kromě toho článek 7 nařízení č. 139/2004, nadepsaný „Odklad uskutečňování spojení“, stanoví, že [s]pojení s významem pro celé Společenství odpovídající definici v článku 1 nebo spojení, které má být přezkoumáno Komisí podle čl. 4 odst. 5, nesmí být uskutečněno ani před jeho oznámením ani před jeho prohlášením za slučitelné se společným trhem rozhodnutím podle čl. 6 odst. 1 písm. b), čl. 8 odst. 1 nebo čl. 8 odst. 2, nebo na základě domněnky podle čl. 10 odst. 6“.

120 V projednávané věci z bodu 1 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že „[v] rozhodnutí ze dne 9. června 2023 [schvalujícím spojení] Komise schválila nabytí společnosti Lagardère […] společností Vivendi […] za podmínky splnění závazků týkajících se odprodeje všech činností společnosti Vivendi v odvětví vydávání knih (seskupených ve společnosti Editis, dceřiné společnosti koncernu Vivendi) a časopisu Gala“.

121 Podle bodu 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí „[z]ávazky k odprodeji předložené společností Vivendi dále stanoví, že nabytí společnosti Lagardère společností Vivendi nemůže být dokončeno, dokud Komise neschválí kupujícího a podmínky odprodeje […; k] datu [uvedeného] rozhodnutí zůstává společnost Vivendi vázána povinností pozastavení, jelikož Komise dosud tyto operace neschválila“.

122 V souladu s článkem 7 nařízení č. 139/2004 byla Komise pověřena dohlížet na to, aby žalobkyně dodržovala podmínky stanovené v rozhodnutí ze dne 9. června 2023, jímž bylo schváleno spojení, a zajistit, aby žalobkyně plnila povinnosti, které jí vyplývají z uvedeného nařízení.

123 S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba zdůraznit, že vyhledávání skutečností, které by mohly umožnit ověření domněnky o porušení povinností vyplývajících z nařízení č. 139/2004, představuje jeden z úkolů svěřených Komisi uvedeným nařízením, k jejichž plnění může Komise podle čl. 11 odst. 1 uvedeného nařízení požadovat veškeré nezbytné informace. Vyhledávání těchto skutečností proto patří mezi cíle žádosti o informace přijaté na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004.

124 Z toho vyplývá, že Komise se v projednávané věci mohla pro přijetí napadeného rozhodnutí důvodně opírat o čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004.

125 První část prvního žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

K druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející z nedodržení požadavků nezbytnosti a přesnosti

126 V rámci druhé části prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že pravomoc svěřená Komisi vyžádat si informace jí umožňuje pouze požadovat poskytnutí údajů, které jsou „nezbytné“ ve smyslu čl. 11 odst. 1 nařízení č. 139/2004. Žádost o informace podaná na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 podléhá požadavkům nezbytnosti a přesnosti, které napadené rozhodnutí nesplňuje, neboť sleduje „průzkumný účel“ a týká se souboru dokumentů, které Komise předem neidentifikovala.

127 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

128 V této souvislosti postačí konstatovat, že argumenty žalobkyně předložené v rámci druhé části prvního žalobního důvodu mají ve skutečnosti za cíl zpochybnit slučitelnost napadeného rozhodnutí s požadavky na přesnost a nezbytnost.

129 Tyto argumenty tedy spadají spíše pod druhý žalobní důvod, který vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění, a pod pátý důvod, který vychází z porušení zásady proporcionality, a jsou proto analyzovány v rámci těchto žalobních důvodů.

Ke třetí části prvního žalobního důvodu, vycházející ze zneužití pravomoci

130 Ve třetí části prvního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je zatíženo zneužitím pravomoci, neboť nesleduje cíl shromáždit informace za účelem posouzení slučitelnosti spojení s vnitřním trhem, jelikož tato operace byla schválena dne 9. června 2023, tedy tři měsíce před přijetím napadeného rozhodnutí. Navíc se podle žalobkyně napadené rozhodnutí ve skutečnosti zaměřuje na provedení „průzkumného šetření“. Navzdory skutečnosti, že napadené rozhodnutí představuje opatření stejně omezující jako šetření, neposkytuje žádné procesní záruky spojené s takovým šetřením, zejména pokud jde o metodu ověřování, jež by zástupcům společnosti, která je předmětem šetření, umožňovala vyjádřit se a dosáhnout stažení dokumentů, které nespadají do předmětu šetření, jsou chráněné nebo obsahují citlivé osobní údaje. Podle žalobkyně mohla Komise postupovat v souladu s přísnějším právním rámcem platným pro šetření.

131 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

132 Úvodem je třeba připomenout, že pojem „zneužití pravomoci“ se týká případů, ve kterých správní orgán užije své pravomoci za jiným účelem, než pro který mu byly svěřeny. Rozhodnutí je stiženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, když se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů jeví, že bylo přijato za takovým účelem. Tam, kde je sledován víc než jeden účel, dokonce i když důvody rozhodnutí zahrnují kromě řádných důvodů i jeden důvod nesprávný, neznamená to, že je rozhodnutí stiženo vadou spočívající ve zneužití pravomoci, jelikož není narušen jeho zásadní účel (viz rozsudek Tribunálu ze dne 4. února 2009, Omya v. Komise, T-145/06, EU:T:2009:27, bod 99 a citovaná judikatura).

133 Vzhledem k tomu je třeba ověřit, zda skutečnosti, na které se žalobkyně odvolává, představují objektivní, relevantní a shodující se nepřímé důkazy svědčící o tom, že Komise přijala napadené rozhodnutí za jiným účelem, než jaký je stanoven v čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004.

134 V tomto ohledu z výše uvedených bodů 123 a 124 vyplývá, že vyhledávání skutečností, které by mohly umožnit ověření domněnky o porušení povinností vyplývajících z nařízení č. 139/2004, představuje jeden z úkolů svěřených Komisi uvedeným nařízením. Zjišťování těchto skutečností proto patří mezi zákonem povolené cíle žádosti o informace přijaté na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, který Komisi umožňuje, aby si prostřednictvím rozhodnutí vyžádala od podniků veškeré informace nezbytné k plnění úkolů svěřených jí tímto nařízením.

135 Z toho vyplývá, že jelikož informace požadované na základě napadeného rozhodnutí mají za cíl ověřit, zda žalobkyně neporušila povinnost oznámení, pozastavení nebo dodržování podmínek spojených s rozhodnutím, jímž bylo spojení prohlášeno za slučitelné s vnitřním trhem – což jsou úkoly, které podle nařízení č. 139/2004 spadají výlučně do pravomoci Komise – Komise nevyužila své pravomoci k jinému účelu, než k jakému jí byly svěřeny.

136 Tento závěr není zpochybněn argumentem žalobkyně, podle něhož se Komise mohla řídit přísnějším právním rámcem platným pro šetření, který by poskytoval větší procesní záruky.

137 V tomto ohledu je na místě připomenout, že podle ustálené judikatury je akt stižen zneužitím pravomoci pouze tehdy, pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů jeví, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou cíle, pro které byla daná pravomoc svěřena, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou o FEU pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (viz rozsudek ze dne 5. května 2015, Španělsko v. Parlament a Rada, C-146/13, EU:C:2015:298, bod 56 a citovaná judikatura).

138 Postup platný pro šetření však není s ohledem na okolnosti projednávané věci výslovně stanoven.

139 Kromě toho skutečnost, že šetření může představovat alternativu k žádosti o informace, neznamená, že by Komise při přijetí napadeného rozhodnutí využila své pravomoci k jinému účelu, než k jakému jí byly svěřeny nařízením č. 139/2004.

140 Dále je třeba poznamenat, že z výčtu vyšetřovacích pravomocí, jimiž jsou úředníci Komise vybaveni podle čl. 13 odst. 2 nařízení č. 139/2004, vyplývá, že tato šetření mohou mít velmi široký rozsah (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek ze dne 12. července 2007, CB v. Komise, T-266/03, nezveřejněný, EU:T:2007:223, bod 71), neboť Komisi umožňují zejména vstoupit do prostor dotčených podniků, pořizovat nebo získávat kopie či výpisy z účetních knih a jiných záznamů, či dokonce zapečetit podnikatelské prostory, účetní knihy nebo záznamy tohoto podniku po dobu trvání šetření. Výkon vyšetřovacích pravomocí má tedy jiné důsledky než žádost o informace.

141 Jak uvádí Komise, z judikatury vyplývá, že šetření mají ve srovnání s žádostí o poskytnutí informací přísnější povahu a mají obzvláště výrazný dopad na právní postavení dotčeného podniku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2008, AC-Treuhand v. Komise, T-99/04, EU:T:2008:256, bod 56 a citovaná judikatura).

142 V rozporu s tvrzením žalobkyně kromě toho z textu napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise zavedla určité procesní záruky s cílem zajistit ochranu jednak důvěrnosti komunikace mezi advokáty a klienty, která se vztahuje na určité dokumenty [bod IV odst. 10 písm. j) přílohy tohoto rozhodnutí], a jednak citlivých osobních údajů [bod IV odst. 10 písm. l) přílohy tohoto rozhodnutí].

143 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že by napadené rozhodnutí bylo stiženo zneužitím pravomoci.

144 Je tedy třeba zamítnout třetí část prvního žalobního důvodu, a tudíž i první žalobní důvod v plném rozsahu.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady ochrany před svévolným nebo nepřiměřeným zásahem veřejné moci

145 Ve svém třetím žalobním důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí není založeno na dostatečně závažných indiciích, že došlo k porušení pravidel hospodářské soutěže, což představuje porušení zásady zakazující svévolné nebo nepřiměřené zásahy veřejné moci.

146 Žalobkyně se především domnívá, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné informace o povaze, původu a obsahu informací, o něž se Komise při přijetí tohoto rozhodnutí opírala. Pouze v dopise ze dne 25. července 2023 týkajícím se zahájení formálního šetření se uvádí, že Komise „obdržela stížnosti a získala informace o tom, že společnost Vivendi vykonává rozhodující vliv na společnost Lagardère“, aniž jsou uvedeny další podrobnosti.

147 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že podklady, které má Komise k dispozici, byly zřejmě předloženy třetími stranami, zejména organizací Reportéři bez hranic (RSF). Podle žalobkyně nelze o tyto skutečnosti opřít domněnku o existenci protiprávního jednání, neboť se jedná o pomlouvačná tvrzení pochybného původu vzhledem k notoricky známému a dlouhodobému nepřátelství organizace RSF vůči ní a vůči skupině Bolloré.

148 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí vyžaduje předložení dokumentů pokrývajících období „téměř čtyř let“, a to bez jakéhokoli objektivního základu a na základě svévolné úvahy.

149 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že dopis ze dne 25. července 2023 týkající se zahájení formálního šetření odkazuje pouze na „stížnosti“ a „skutečnosti“, podle nichž měla vyvíjet rozhodující vliv na společnost Lagardère, aniž se jakkoli zmiňuje o skutečnostech, které by usvědčovaly skupinu Bolloré. Příloha napadeného rozhodnutí se jí však týká stejně tak jako skupiny Bolloré, což dokazuje, že Komise v době přijetí napadeného rozhodnutí neměla k dispozici dostatečně závažné indicie, které by vedly k podezření na existenci protiprávního jednání z její strany.

150 A konečně, žalobkyně žádá Tribunál, aby v rámci organizačních procesních opatření podle článků 89 a 90 svého jednacího řádu nařídil Komisi předložit všechny dokumenty, důkazy a další informace, na jejichž základě konstatovala, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí měla k dispozici dostatečně závažné indicie, které odůvodňovaly přijetí uvedeného rozhodnutí týkajícího se podezření z protiprávního jednání uvedeného v jeho bodech 2, 6 a 7 odůvodnění.

151 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

152 Je nutné připomenout, že požadavek ochrany proti svévolným nebo nepřiměřeným zásahům orgánů veřejné moci do soukromí osob, ať již fyzických nebo právnických, je uznán coby obecná zásada unijního práva (rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 39 a citovaná judikatura).

153 Za účelem dodržení této obecné zásady je přitom nutné, aby bylo cílem rozhodnutí o vyžádání informací získat dokumentaci potřebnou k ověření existence a rozsahu určitých skutkových a právních okolností, o nichž má Komise již informace a jež představují závažné indicie umožňující podložit podezření, že došlo k porušení pravidel hospodářské soutěže (viz rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 40 a citovaná judikatura).

154 Podle judikatury týkající se žádostí o informace na základě čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1/2003, která je použitelná na projednávanou věc *mutatis mutandis*, je kromě toho s ohledem na širokou vyšetřovací pravomoc, kterou Komisi přiznává nařízení č. 1/2003, na tomto orgánu, aby posoudil, zda je určitá informace nezbytná k tomu, aby bylo možno odhalit porušení pravidel hospodářské soutěže. I když už má Komise k dispozici indicie, nebo dokonce i důkazy týkající se existence protiprávního jednání, může legitimně považovat za nutné vyžadovat doplňující informace, které

jí umožní lépe vymezit rozsah protiprávního jednání, dobu jeho trvání nebo okruh zúčastněných podniků (obdobně viz rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, C-466/19 P, EU:C:2021:76, bod 69 a citovaná judikatura).

155 Pokud jde o přezkum posouzení Komise ohledně nezbytnosti informace, který provádí unijní soud, Soudní dvůr konstatoval, že tato nezbytnost musí být posouzena ve vztahu k účelu uvedenému v žádosti o informace, a sice podezření z protiprávního jednání, která Komise zamýšlí ověřit. Podmínka souvislosti mezi žádostí o informace a údajným protiprávním jednáním je naplněna tehdy, může-li Komise ke dni zaslání žádosti důvodně předpokládat, že tato informace může napomoci ke zjištění, že došlo k tomuto protiprávnímu jednání (obdobně viz rozsudek ze dne 28. ledna 2021, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, C-466/19 P, EU:C:2021:76, bod 70 a citovaná judikatura). Jak bylo zdůrazněno v bodě 54 výše, při posuzování rozsahu povinnosti uvést odůvodnění ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o informace je třeba rovněž zohlednit fázi šetření a skutečnost, zda Komise již měla či neměla k dispozici určité informace o údajných protiprávních jednáních.

156 A konečně podle ustálené judikatury a jak potvrzuje čl. 6 odst. 3 SEU, jsou základní práva nedílnou součástí obecných zásad práva, jejichž dodržování Soudní dvůr zajišťuje. Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že dodržení práva na obhajobu při vedení správních řízení v oblasti hospodářské soutěže představuje obecnou zásadu unijního práva (viz rozsudek ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 112 a citovaná judikatura).

157 Pokud jde o řízení na základě článku 101 SFEU, správní řízení před Komisí se dělí na dvě rozdílné a po sobě následující fáze, z nichž každá odpovídá vlastní vnitřní logice, totiž jednak fázi přípravného vyšetřování a jednak kontradiktorní fázi. Fáze přípravného vyšetřování, která trvá až do oznámení námitek, má Komisi umožnit shromáždit všechny relevantní skutečnosti potvrzující, či nikoli existenci jednání porušujících pravidla hospodářské soutěže a zaujmout první stanovisko, pokud jde o směřování řízení a o způsob, jak by mělo dále probíhat. Pokud jde o kontradiktorní fázi, která trvá od oznámení námitek do přijetí konečného rozhodnutí, má Komisi umožnit, aby se s konečnou platností vyslovila k vytýkanému protiprávnímu jednání (obdobně viz rozsudek ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:T:2011:620, bod 113 a citovaná judikatura).

158 Co se týče fáze přípravného vyšetřování, tato fáze začíná běžet od data, kdy Komise při výkonu pravomocí, které jí svěřil unijní zákonodárce, přijme opatření, která zahrnují výtku, že došlo k protiprávnímu jednání, a která mají významné dopady na situaci podezřelých podniků. Až na počátku kontradiktorní fáze správního řízení je dotčený podnik informován prostřednictvím oznámení námitek o všech podstatných skutečnostech, o které se Komise opírá v tomto stadiu řízení, a o tom, že tento podnik má právo nahlížet do spisu, aby byl zaručen účinný výkon jeho práva na obhajobu. V důsledku toho může dotčená strana plně uplatnit své právo na obhajobu až po zaslání uvedeného oznámení. Pokud by se totiž tato práva vztahovala také na fázi řízení předcházející zaslání oznámení námitek, byla by narušena účinnost šetření Komise, protože dotyčný podnik by mohl již ve fázi přípravného vyšetřování identifikovat informace, které jsou Komisi známy, a tedy i informace, které před ní lze nadále tajit (obdobně viz rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 34 a citovaná judikatura).

159 Vyšetřovací opatření přijatá Komisí během fáze přípravného vyšetřování, zejména opatření k ověření a žádosti o informace, nicméně z podstaty s sebou nesou výtku protiprávního jednání a mohou mít významné dopady na situaci podezřelých podniků. Je tudíž třeba vyhnout se tomu, aby právo na obhajobu mohlo být nenapravitelně narušeno během této fáze správního řízení,

jelikož přijatá vyšetřovací opatření mohou být určující pro shromáždění důkazů o protiprávnosti jednání podniků, jež mohou zakládat jejich odpovědnost (obdobně viz rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11, EU:T:2014:121, bod 35 a citovaná judikatura).

160 V této souvislosti je třeba připomenout, že povinnost Komise uvést právní základ a účel žádosti o informace je základním požadavkem, aby byla zřejmá odůvodněnost informací požadovaných od dotčených podniků a aby se tyto podniky mohly seznámit s rozsahem své povinnosti spolupráce při současném zachování jejich práva na obhajobu. Z toho vyplývá, že Komise může požadovat sdělení pouze takových informací, které jí mohou umožnit ověřit podezření ze spáchání protiprávního jednání, jež odůvodňují vedení šetření a jsou uvedena v žádosti o informace (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek ze dne 14. března 2014, Cementos Portland Valderrivas v. Komise, T-296/11 EU:C:2014:121, bod 36 a citovaná judikatura).

161 Je rovněž třeba odkázat na judikaturu uvedenou výše v bodě 69.

162 V projednávané věci žalobkyně Komisi vytýká, že porušila zásadu zakazující svévolné nebo nepřiměřené zásahy veřejné moci tím, že přijala napadené rozhodnutí, aniž měla k dispozici dostatečně závažné indicie, že došlo k porušení pravidel hospodářské soutěže.

163 Zaprvé, pokud jde o tvrzení žalobkyně, že napadené rozhodnutí nepopisuje indicie, z nichž vychází, je třeba připomenout, že jak vyplývá z bodů 64 a 70 výše, odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje povinnost uvést účel žádosti o informace ve smyslu čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004.

164 Kromě toho bylo – v souladu s judikaturou citovanou výše v bodě 157 – napadené rozhodnutí přijato ve fázi přípravného vyšetřování, jejímž účelem je umožnit Komisi shromáždit všechny relevantní skutečnosti potvrzující či nepotvrzující existenci porušení pravidel hospodářské soutěže a zaujmout první stanovisko, pokud jde o směřování řízení a o způsob, jak by mělo dále probíhat.

165 V souladu s judikaturou citovanou výše v bodě 69 tak nelze Komisi ukládat povinnost, aby v napadeném rozhodnutí uvedla vedle domněnek protiprávního jednání, které zamýšlí ověřit, i indicie, tedy informace, které ji vedly k předpokladu možnosti porušení pravidel vyplývajících z nařízení č. 139/2004.

166 Zadruhé, pokud jde o argument žalobkyně, že podklady, které má Komise k dispozici, byly zřejmě předloženy třetími stranami a neumožňují podložit domněnku o existenci protiprávního jednání, je třeba stejně jako Komise poukázat na to, že žalobkyně nevysvětlila, z jakých důvodů by původ dokumentů pocházejících od třetích osob, a zejména od třetích osob, které mají na řízení zájem, měl mít vliv na legalitu napadeného rozhodnutí. Ze spisu totiž vyplývá, že Komise přiznala organizaci RSF postavení zúčastněné třetí strany v souladu s čl. 18 odst. 4 nařízení č. 139/2004.

167 Zatřetí, pokud jde o argument žalobkyně týkající se zahrnutí skupiny Bolloré, jak vyplývá z bodu 84 výše, je v bodě 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí upřesněno, že dokumenty zmíněné v uvedeném rozhodnutí se týkají zejména některých rozhodnutí společnosti Lagardère, „která mohla být ovlivněna vedoucími pracovníky společnosti Vivendi nebo jejího hlavního akcionáře, skupiny Bolloré“. Jak zdůrazňuje Komise, z rozhodnutí ze dne 9. června 2023, jímž bylo spojení schváleno, jakož i z formuláře oznámení o této transakci, který žalobkyně předložila Komisi, vyplývá, že skupina Bolloré a žalobkyně tvoří jeden podnik ve smyslu práva hospodářské

soutěže. Komise tedy mohla ke dni vydání napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že informace pocházející od této skupiny jí pomohou určit, zda došlo k porušení ustanovení nařízení č. 139/2004.

168 Začtvrté, pokud jde o dotčené období – jak vyplývá z níže uvedených bodů 218 až 222 – s ohledem na skutečnost, že k prvnímu nabytí podílu žalobkyně na kapitálu společnosti Lagardère došlo v březnu 2020, mohla Komise ke dni vydání napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že informace od 1. ledna 2020 jí pomohou určit, zda došlo k porušení ustanovení nařízení č. 139/2004, zejména proto, že tyto informace by usnadnily správné pochopení všech událostí a kontextu, v němž k nim došlo.

169 Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem je zapotřebí třetí žalobní důvod zamítnout.

170 Pokud jde o návrh na přijetí vyšetřovacího opatření, jímž by bylo Komisi uloženo předložit dokumenty, podklady a další informace, na jejichž základě dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí měla k dispozici indicie o údajných protiprávních jednáních, je třeba připomenout, že podle judikatury citované výše v bodě 158 může dotyčný podnik plně uplatnit své právo na obhajobu až po zaslání oznámení námitek. Pokud by se totiž toto právo vztahovalo také na fázi řízení předcházející zaslání oznámení námitek, byla by narušena účinnost šetření Komise, protože dotyčný podnik by mohl již ve fázi přípravného vyšetřování identifikovat informace, které jsou Komisi známy, a tedy i informace, které by před ní bylo možné nadále tajit.

171 Tribunál může shledat takové ověření nezbytným jen, je-li mu předložen příslušný návrh a předloží-li podniky, kterým je určeno rozhodnutí přijaté podle čl. 13 odst. 4 nařízení č. 139/2004, určité informace, které by mohly zpochybnit dostatečnou přesvědčivost indicií, jež měla Komise dispozici za účelem přijetí uvedeného rozhodnutí (v tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 88 a citovaná judikatura).

172 Dále je nutno připomenout, že přezkum odůvodnění rozhodnutí rovněž umožňuje soudu dohlížet na dodržení zásady ochrany proti svévolným a nepřiměřeným zásahům, může-li se na základě tohoto odůvodnění jevit, že zamýšlená kontrola v dotyčných podnicích je odůvodněná (viz rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 89 a citovaná judikatura).

173 V této souvislosti je třeba poukázat na to, že čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 vymezuje podstatné náležitosti, které musí rozhodnutí o žádosti o informace obsahovat, mimo jiné tak, že Komisi ukládá povinnost stanovit účel žádosti. V souvislosti s touto povinností vyplývá z judikatury citované v bodech 52, 53 a 160 výše, že je na Komisi, aby dostatečně přesně uvedla domněnky o protiprávních jednáních, které má v úmyslu prověřit.

174 Má-li Tribunál za to, že domněnky, které Komise zamýšlí ověřit, a skutečnosti, kterých se má žádost o informace týkat, jsou vymezeny dostatečně přesně, může Tribunál dospět k závěru, že rozhodnutí o žádosti o informace nemá svévolný charakter, přičemž nemusí fakticky ověřovat obsah indicií, které měla Komise v okamžiku jeho přijímání (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek ze dne 25. listopadu 2014, Orange v. Komise, T-402/13, EU:T:2014:991, bod 91). Jedině Tribunál je oprávněn posoudit, zda je případně nezbytné doplnit poznatky, které má k dispozici o věcech, které mu jsou předloženy (viz rozsudek ze dne 22. června 2022, thyssenkrupp v. Komise, T-584/19, nezveřejněný, EU:T:2022:386, bod 344 a citovaná judikatura).

175 Je třeba konstatovat, že takový je i případ napadeného rozhodnutí, neboť z jeho bodů 6 a 7 odůvodnění, citovaných výše v bodě 61, vyplývá, že povaha domnělých omezení hospodářské soutěže je definována dostatečně přesně i podrobně. V napadeném rozhodnutí je navíc uvedeno, jaké chování žalobkyně může spadat pod jednotlivé domnělé protisoutěžní praktiky.

176 Za těchto podmínek může Tribunál k závěru, že napadené rozhodnutí nemá svévolný charakter, dospět pouze na základě odůvodnění v něm uvedeného, aniž by bylo nutné uložit Komisi, aby předložila podklady, které má k dispozici a jež dokládají, že disponuje dostatečně závažnými indiciemi, které umožňují přijetí napadeného rozhodnutí.

K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady impossibilium nulla obligatio est ***v souvislosti s žádostí o poskytnutí dokumentů pocházejících od skupiny Bolloré***

177 Ve svém čtvrtém žalobním důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu *impossibilium nulla obligatio est*, jelikož jí ukládá povinnost předat Komisi dokumenty, které jsou ve vlastnictví společnosti Bolloré, jsou jí drženy nebo jsou pod její kontrolou (dále jen „dokumenty pocházející od skupiny Bolloré“).

178 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí má závazné právní účinky pouze vůči ní a vůči členům jejího vedení. Naopak její akcionáři, včetně skupiny Bolloré, kterým napadené rozhodnutí není určeno, na které se nevztahuje jeho článek 1 a kteří nebyli předmětem samostatného rozhodnutí založeného na čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, se příkazem uloženým napadeným rozhodnutím nemusí řídit.

179 Zadruhé žalobkyně zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí jí ukládá povinnost, jejíž splnění bylo již od samého počátku objektivně a absolutně nemožné, neboť po ní vyžaduje, aby si obstarala dokumenty pocházející od skupiny Bolloré, jednoho z jejích četných akcionářů, nad nímž nevykonává žádnou kontrolu. Jak vyplývá ze schválení převzetí kontroly nad žalobkyní skupinou Bolloré ze strany Komise dne 24. dubna 2017, je to skupina Bolloré, která vykonává kontrolu nad žalobkyní, a nikoli naopak. Žalobkyně v této souvislosti poukazuje na to, že žádné ustanovení francouzského práva neumožňuje obchodní společnosti požadovat předložení dokumentů a obecněji uplatňovat jakoukoli donucovací pravomoc vůči svému akcionáři. Stejně tak nic nezavazuje akcionáře s významným podílem, aby se dobrovolně podřídil příkazu, který by mu dala třetí společnost, a to ani v případě, že tato společnost drží podíl na jeho kapitálu.

180 Zatřetí se žalobkyně domnívá, že tím, že jí Komise ukládá povinnost, kterou nelze splnit, když ji *de facto* nutí porušit povinnost spolupráce a vystavuje ji riziku protiprávního jednání a uložení pokuty podle čl. 14 odst. 1 písm. c) nařízení č. 139/2004.

181 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí je stiženo zneužitím pravomoci, a to v tom smyslu, že navzdory skutečnosti, že jí je určeno, je cílem Komise nepřímo získat dokumenty pocházející od skupiny Bolloré. Podle žalobkyně by napadené rozhodnutí zbavilo skupinu Bolloré jejího práva na účinnou právní ochranu, zakotveného v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) a v článcích 6 a 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“).

182 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

183 Úvodem je třeba na jedné straně připomenout, že podle judikatury patří zásada, podle níž „nikdo není povinen k nemožnému“, mezi obecné zásady unijního práva (viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, bod 79 a citovaná judikatura).

184 V této souvislosti – jak vyplývá z judikatury – případné obtíže, ať už procesní či jiné, týkající se provedení aktu, nemohou mít vliv na jeho legalitu. Komise naproti tomu nemůže rozhodnutím uložit povinnost, jejíž splnění by bylo již od samého počátku objektivně a absolutně nemožné, aniž by takové rozhodnutí bylo stiženo neplatností (viz rozsudek ze dne 17. června 1999, Belgie v. Komise, C-75/97, EU:C:1999:311, bod 86 a citovaná judikatura).

185 Taková nemožnost vyžaduje splnění dvou kumulativních podmínek, a to podmínku, že uplatněné obtíže skutečně existují, a podmínku, že neexistují alternativních opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2018, Scuola Elementare Maria Montessori v. Komise, Komise v. Scuola Elementare Maria Montessori a Komise v. Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:873, body 91, 92 a 96 a citovaná judikatura).

186 Na druhou stranu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury podléhá podnik, který je předmětem vyšetřovacího opatření, povinnosti aktivní spolupráce, která s sebou nese povinnost poskytnout Komisi všechny informace týkající se předmětu šetření (obdobně viz rozsudek ze dne 9. dubna 2019, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, T-371/17, nezveřejněný, EU:T:2019:232, bod 119 a citovaná judikatura).

187 V projednávané věci je třeba konstatovat, že bod 2 napadeného rozhodnutí uvádí, že uvedené rozhodnutí je určeno společnosti „Vivendi SE“.

188 Bod I odst. 1 přílohy napadeného rozhodnutí stanoví, že „[p]ro účely […] žádosti o informace se pojmem ‚Lagardère‘ rozumí společnost Lagardère S. A.“ [a] slovo ‚Vivendi‘ označuje společnost Vivendi SE a skupinu Bolloré“. Bod I odst. 2 uvedené přílohy stanoví zejména, že „[p]ojem ‚dokument(y)‘ označuje: všechny počítačové soubory, které jsou ve vlastnictví společnosti Vivendi [tj. žalobkyně a skupiny Bolloré], jsou jí drženy nebo jsou pod její kontrolou“.

189 Kromě toho se v bodě 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že „[u]vedené dokumenty a sdělení se týkají realizace provozních synergií […], kter[é] mohl[y] být ovlivněn[y] vedoucími pracovníky společnosti Vivendi nebo jejího hlavního akcionáře, skupiny Bolloré“.

190 Žalobkyně tvrdí, že nemohla vyhovět napadenému rozhodnutí, pokud jde o dokumenty pocházející od skupiny Bolloré, jelikož nad touto skupinou, která je jedním z jejích akcionářů, nevykonává žádnou kontrolu ani nemá žádnou donucovací pravomoc.

191 Nic však nenasvědčuje tomu, že by taková nemožnost splnění povinnosti vyplývající z napadeného rozhodnutí existovala v době vzniku této povinnosti. Žalobkyně totiž neuvedla žádnou skutečnost, na jejímž základě by bylo možné dospět k závěru, že povinnost uložená napadeným rozhodnutím byla již od samého počátku objektivně a absolutně nesplnitelná ve smyslu judikatury citované výše v bodě 184.

192 Jak sama žalobkyně uznává ve své odpovědi na organizační procesní opatření přijatá Tribunálem dne 2. dubna 2025, splnila povinnost vyplývající z napadeného rozhodnutí předat Komisi dokumenty pocházející od skupiny Bolloré, čímž potvrdila, že byla schopna napadené rozhodnutí

provést. Žalobkyně totiž tvrdí, že Komisi zaslala všechny požadované dokumenty s výjimkou těch, na které se vztahuje důvěrnost komunikace mezi advokátem a klientem a ochrana novinářských zdrojů a soukromí dotčených osob.

193 Komise potvrzuje, že s ohledem na e-mail právních zástupců žalobkyně ze dne 6. února 2024 a na jimi předloženou doprovodnou zprávu byla žalobkyně schopna shromáždit a předložit dokumenty pocházející od skupiny Bolloré, takže provedení napadeného rozhodnutí, pokud jde o uvedené dokumenty, zbavuje smyslu veškerou argumentaci založenou na údajné nemožnosti.

194 V této souvislosti je třeba konstatovat, že se obě strany shodují na tom, že žalobkyně splnila povinnost aktivní spolupráce, jak vyplývá z judikatury citované v bodě 186 výše, a to tím, že splnila povinnost vyplývající z napadeného rozhodnutí předat Komisi také dokumenty pocházející od skupiny Bolloré.

195 Žalobkyně však tvrdí, že „dobrovolné“ předání dokumentů, které měla skupina Bolloré v držení, k němuž došlo s ohledem na rozhodnutí o uložení penále, které Komise vůči ní přijala dne 24. ledna 2024, a vzhledem k riziku přijetí nových rozhodnutí o uložení pokuty a penále v případě nesplnění povinnosti vyplývající z napadeného rozhodnutí, není pro posouzení čtvrtého důvodu relevantní. Podle žalobkyně jde pro účely posouzení uvedeného žalobního důvodu pouze o to, zda pro ni bylo v době přijetí napadeného rozhodnutí nemožné splnit jí uloženou povinnost, a nikoli o to, zda bylo absolutně nemožné, aby k předložení dokumentů, na které se napadené rozhodnutí vztahuje, došlo, například v důsledku vnější, jednostranné a nejisté události či v důsledku rozhodnutí přijatého třetí osobou, nad nímž by neměla žádnou faktickou ani právní kontrolu.

196 Je však třeba konstatovat, že skutečnost, že žalobkyně dokázala dostát povinnosti vyplývající z napadeného rozhodnutí, a to shromáždit a předložit Komisi dokumenty pocházející od skupiny Bolloré, dokazuje, že tuto povinnost nebylo od samého počátku objektivně a absolutně nemožné splnit.

197 Jak zdůrazňuje Komise, podle judikatury nemůže nemožnost splnit povinnost vyplývající z rozhodnutí způsobit neplatnost uvedeného rozhodnutí, pokud je tato nemožnost zřejmá až ve fázi plnění této povinnosti. Z judikatury citované výše v bodě 184 totiž vyplývá, že případné obtíže, ať už procesní či jiné, týkající se provedení napadaného aktu, nemohou mít vliv na jeho legalitu.

198 Je proto třeba souhlasně s Komisí zdůraznit, že i kdyby se žalobkyni nepodařilo získat dokumenty od skupiny Bolloré, neznamenalo by to nutně, že povinnost vyplývající z žádosti o informace byla již od samého počátku objektivně a absolutně nesplnitelná ve smyslu judikatury citované v bodě 184 výše.

199 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že by povinnost vyplývající z napadeného rozhodnutí, a to předložit Komisi dokumenty pocházející od skupiny Bolloré, nebylo od samého počátku objektivně a absolutně nemožné splnit.

200 Tento závěr nelze zpochybnit argumentem žalobkyně uvedeným v bodě 181 výše, podle něhož je napadené rozhodnutí stiženo zneužitím pravomoci, neboť jeho cílem je nepřímo získat dokumenty pocházející od skupiny Bolloré a zbavit uvedenou skupinu jejího práva na účinnou soudní ochranu.

201 V této souvislosti je třeba připomenout, že podle judikatury představuje porušení práva na obhajobu ze své podstaty subjektivní protiprávnost, které se tudíž musí dovolat samotná dotčená osoba. Porušení subjektivního práva tedy může uplatnit pouze osoba, jejíž právo bylo údajně porušeno, nikoli však třetí osoby (viz rozsudek ze dne 4. května 2022, CRIA a CCCMC v. Komise, T-30/19, EU:T:2022:266, body 87 a 88, nezveřejněné, a citovaná judikatura).

202 Je tedy třeba poznamenat, že žalobkyně je aktivně legitimována pouze k tomu, aby se domáhala dodržení svých procesních práv. Jelikož není aktivně legitimovaná k tomu, aby se domáhala dodržení práva skupiny Bolloré na obhajobu, je výtka týkající se porušení uvedeného práva nepřípustná, pokud ji uplatňuje žalobkyně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. května 2011, Région Nord-Pas-de-Calais a Communauté d'agglomération du Douaisis v. Komise, T-267/08 a T-279/08, EU:T:2011:209, bod 77 a citovaná judikatura).

203 Žalobkyně v každém případě neprokázala na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů, že by Komise využila své pravomoci k přijetí aktu za účelem dosažení jiných cílů, než jsou cíle, pro které jí byla daná pravomoc svěřena, jelikož jednak čl. 11 odst. 1 nařízení č. 139/2004 jí umožňuje požadovat veškeré informace nezbytné k plnění úkolů, které jí byly tímto nařízením svěřeny (viz body 123 a 124 výše), a jednak Komise mohla ke dni vydání napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že předložení dokumentů, které má ve svém držení skupina Bolloré, by jí mohlo napomoci ke zjištění, že došlo k protiprávnímu jednání (viz body 267 až 269 níže).

204 S ohledem na předchozí úvahy je třeba čtvrtý žalobní důvod zamítnout.

K pátému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení zásady proporcionality

205 Pátý žalobní důvod, jímž žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje zásadu proporcionality, se dělí na dvě části, z nichž první vychází z toho, že požadované dokumenty nemají žádnou souvislost s údajným protiprávním jednáním, a druhá z toho, že příkaz ukládá žalobkyni nepřiměřenou pracovní zátěž.

Úvodní poznámky

206 Je nutno připomenout, že zásada proporcionality, jež je jednou z obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty unijních orgánů nepřekročily meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi více přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (viz rozsudek ze dne 12. července 2001, Jippes a další, C-189/01, EU:C:2001:420, bod 81 a citovaná judikatura).

207 Podle ustálené judikatury podléhá podnik, který je předmětem vyšetřovacího opatření, povinnosti aktivní spolupráce, která s sebou nese povinnost poskytnout Komisi všechny informace týkající se předmětu šetření (viz rozsudek ze dne 9. dubna 2019, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, T-371/17 EU:T:2019:232, bod 119 a citovaná judikatura).

208 Je však třeba zdůraznit, že výkon této výsady ze strany Komise je ohraničen dodržením zejména zásady proporcionality. Povinnost podniku poskytnout informace totiž nesmí pro tento podnik znamenat zátěž, která je nepřiměřená potřebám šetření (viz rozsudek ze dne 9. dubna 2019, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, T-371/17, nezveřejněný, EU:T:2019:232, bod 120 a tam citovaná judikatura).

209 Samotná skutečnost, že žádost o informace představuje pro podnik značnou pracovní zátěž, však sama o sobě nepostačuje k prokázání toho, že je nepřiměřená ve vztahu k potřebám šetření spojeným zejména s domněnkami protiprávního jednání, které Komise hodlá ověřit, a s okolnostmi daného řízení (viz rozsudek ze dne 9. dubna 2019, Qualcomm a Qualcomm Europe v. Komise, T-371/17, nezveřejněný, EU:T:2019:232, bod 121 a citovaná judikatura).

210 Jak bylo zdůrazněno v bodě 75 výše, nelze od Komise vyžadovat, aby před jakoukoli žádostí o informace znala obsah požadovaných dokumentů, jakož i jejich relativní význam pro účely šetření.

211 Jak vyplývá z judikatury citované výše v bodě 154, je s ohledem na širokou vyšetřovací pravomoc, kterou Komisi přiznává nařízení č. 139/2004, na tomto orgánu, aby posoudil, zda je určitá informace nezbytná k tomu, aby bylo odhaleno porušení pravidel hospodářské soutěže. I když už má Komise k dispozici indicie, nebo dokonce i důkazy týkající se existence protiprávního jednání, může legitimně považovat za nutné vyžadovat doplňující informace, které jí umožní lépe vymezit rozsah protiprávního jednání, dobu jeho trvání nebo okruh zúčastněných podniků.

212 Jak bylo připomenuto výše v bodě 155, pokud jde o přezkum posouzení Komise ohledně nezbytnosti informace, který provádí unijní soud, Soudní dvůr konstatoval, že tato nezbytnost musí být posouzena ve vztahu k účelu uvedenému v žádosti o informace, a sice podezření z protiprávního jednání, která Komise zamýšlí ověřit. Podmínka souvislosti mezi žádostí o informace a údajným protiprávním jednáním je naplněna tehdy, může-li Komise ke dni zaslání žádosti důvodně předpokládat, že tato informace může napomoci ke zjištění, že došlo k tomuto protiprávnímu jednání.

213 Vzhledem k tomu, že nezbytnost informací musí být posouzena ve vztahu k účelu uvedenému v žádosti o informace, musí být tento účel uveden s dostatečnou přesností, bez níž by nebylo možné určit, zda je informace nezbytná, a unijní soud by nemohl vykonat svůj přezkum (obdobně viz rozsudek ze dne 10. března 2016, Schwenk Zement v. Komise, C-248/14 P, nezveřejněný, EU:C:2016:150, bod 28 a citovaná judikatura).

214 Obě části pátého žalobního důvodu je třeba zkoumat ve světle těchto zásad vytyčených judikaturou.

K první části pátého žalobního důvodu, která vychází z toho, že požadované dokumenty nemají žádnou souvislost s údajným protiprávním jednáním

215 Žalobkyně tvrdí, že dosah napadeného rozhodnutí značně přesahuje jeho účel, a to „aby Komise mohla posoudit, zda zásah nebo konzultace nebo zapojení společnosti Vivendi do některých rozhodnutí přijatých společností Lagardère lze kvalifikovat jako výkon rozhodujícího vlivu ze strany společnosti Vivendi“. V této souvislosti uvádí devět výtek.

– *K první výtce, týkající se volby dotčeného období*

216 Žalobkyně tvrdí, že volba dotčeného období, které je téměř čtyřleté a začíná dnem 1. ledna 2020, je svévolná, jelikož k tomuto datu nedošlo k žádné konkrétní události.

217 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

218 V této souvislosti je třeba připomenout, že nařízení č. 139/2004 ukládá Komisi povinnost dbát na to, aby žádná spojení evropského významu nebyla v rozporu s článkem 7 uvedeného nařízení uskutečněna před tím, než budou oznámena a schválena.

219 V projednávané věci je třeba připomenout, že v souladu s bodem 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, citovaným výše v bodě 61, je účelem napadeného rozhodnutí shromáždit informace za účelem posouzení, zda žalobkyně uplatňovala na společnost Lagardère rozhodující vliv, který by mohl představovat porušení oznamovací povinnosti nebo porušení povinnosti pozastavit transakci nebo nesplnění podmínek a povinností souvisejících s rozhodnutím Komise ze dne 9. června 2023, kterým bylo schváleno spojení.

220 Ze spisu dále vyplývá, že k prvnímu nabytí podílu žalobkyně na kapitálu společnosti Lagardère, jakož i ke jmenování osob blízkých dotčené osobě uvedené v bodě II odst. 5 písm. a) přílohy napadeného rozhodnutí, došlo v březnu 2020.

221 V důsledku toho je zapotřebí zdůraznit, že – jak je uvedeno v bodě 168 výše – Komise mohla ke dni vydání napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že informace od 1. ledna 2020 jí pomohou určit, zda došlo k protiprávnímu jednání, zejména proto, že tyto informace by usnadnily správné pochopení všech událostí a kontextu, v němž k nim došlo.

222 První výtku první části pátého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

– *K druhé výtce, týkající se určení některých dotčených osob a některých vyhledávacích výrazů*

223 Žalobkyně zpochybňuje určení patnácti osob, kterých se napadené rozhodnutí týká, a zdůrazňuje, že některé z těchto osob nemají žádnou souvislost se společností Lagardère ani s tímto spojením. Domnívá se, že výběr dotčených osob byl zřejmě ovlivněn snahou Komise zaměřit svou žádost na veřejně známé osobnosti a veřejně známé vedoucí pracovníky působící v jejím rámci i v rámci skupiny Bolloré, zejména na dotčenou osobu uvedenou v bodě II odst. 5 písm. d) přílohy napadeného rozhodnutí.

224 Kromě toho tvrdí, že rozhodnutí použít tak obecné vyhledávací výrazy, jaké jsou uvedeny v prvním řádku tabulky vyhledávacích výrazů uvedené v bodě VII přílohy napadeného rozhodnutí, postrádá odůvodnění a objektivní důvody s ohledem na šetření.

225 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

226 V první řadě je třeba souhlasně s Komisí poznamenat, že ačkoli žalobkyně nesouhlasí s výběrem patnácti dotčených osob, ve skutečnosti uvádí konkrétní argumenty pouze ve vztahu k dotčené osobě uvedené v bodě II odst. 5 písm. d) přílohy napadeného rozhodnutí.

227 Jak zdůrazňuje Komise, zejména je třeba konstatovat, že na tuto osobu se napadené rozhodnutí vztahuje jakožto na člena dozorčí rady žalobkyně a zároveň jako na náměstka generálního ředitele akcionáře, který žalobkyni ovládá.

228 Vzhledem k významné roli, kterou tato osoba hraje v rámci společností skupiny Vivendi, bylo tedy rozumné předpokládat, že některé z dokumentů, které měla v držení, by mohly Komisi umožnit zjistit, zda nedošlo k protiprávnímu jednání.

229 Zadruhé je třeba souhlasně s Komisí poukázat na to, že příchod dvou osob – na které odkazují vyhledávací výrazy uvedené v prvním řádku tabulky vyhledávacích výrazů obsažené v bodě VII přílohy napadeného rozhodnutí – do představenstva společnosti Lagardère se časově shodoval s klíčovými událostmi v rámci nabytí společnosti Lagardère žalobkyní. Jedna z těchto osob tak byla poprvé jmenována do dozorčí rady společnosti Lagardère v březnu 2020, tedy přibližně v době, kdy žalobkyně začala nakupovat akcie společnosti Lagardère. Druhá z nich byla jmenována dne 16. února 2022 a podala výpověď po dokončení propojování mezi skupinami Lagardère a žalobkyní.

230 Komise proto mohla důvodně předpokládat, že tyto vyhledávací výrazy jí pravděpodobně umožní zjistit, zda došlo k podezřelým protiprávním jednáním.

231 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba dospět k závěru, že Komise mohla k datu vydání napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že k datu vydání napadeného rozhodnutí jí dokumenty pocházející od dotčené osoby uvedené v bodě 226 výše a dokumenty obsahující vyhledávací výrazy uvedené v bodě 229 výše mohly umožnit zjistit existenci údajného protiprávního jednání. Vzhledem k tomu, že kritika označení ostatních osob není v žalobě konkrétně odůvodněna, je třeba tuto kritiku zamítnout jako neopodstatněnou.

232 Druhou výtku první části pátého žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.

– *Ke třetí výtce, týkající se přijetí rozhodnutí ze dne 27. října 2023*

233 Žalobkyně tvrdí, že přijetí rozhodnutí ze dne 27. října 2023 dokazuje, že informace vyňaté z působnosti žádosti o informace nebyly pro šetření podstatné a že jí uložený příkaz byl nepřiměřený.

234 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

235 V této souvislosti postačí souhlasně s Komisí zdůraznit, že přijetí rozhodnutí ze dne 27. října 2023 neumožňuje dospět k závěru, že příkaz uložený žalobkyni napadeným rozhodnutím byl nepřiměřený. Toto rozhodnutí naopak dokládá, že Komise uznala, že žalobkyně nemohla mít přístup k údajům o osobě uvedené v bodě II odst. 5 písm. i) přílohy napadeného rozhodnutí, a to z důvodu situace „hold separate“, která panuje mezi ní a jednou z jejích dceřiných společností v odvětví vydávání knih (viz body 17 a 19 výše).

236 Třetí výtku první části pátého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

– *Ke čtvrté výtce, která se týká předložení veškeré korespondence mezi určitými osobami*

237 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí jí ukládá povinnost předložit veškeré dokumenty, které si vyměnily osoby uvedené v bodě III odst. 7 písm. a) až c) přílohy napadeného rozhodnutí za celé dotčené období, a to bez jakéhokoli vymezení vyhledávacích výrazů s ohledem na předmět šetření, což nutně vede k tomu, že jsou Komisi předány informace, které přesahují rámec předmětu šetření.

238 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

239 V projednávané věci je třeba konstatovat, že v souladu s bodem III odst. 7 písm. a) až c) přílohy napadeného rozhodnutí Komise požádala žalobkyni, aby jí předložila veškeré dokumenty, které si vyměnily čtyři konkrétní osoby za celé dotčené období.

240 V této souvislosti je třeba poznamenat, že argument žalobkyně, podle něhož by bylo nepřiměřené požadovat, aby předložila veškerou korespondenci mezi těmito čtyřmi osobami, nemůže prokázat porušení zásady přiměřenosti, jelikož kontext informací může usnadnit jejich pochopení a objasnit jejich relevantnost pro účely šetření.

241 Kromě toho Komise, jak sama zdůrazňuje, požádala o veškerou korespondenci týkající se pouze čtyř osob, a nikoli všech dotčených osob, což dokazuje, že omezila rozsah žádosti v co největší míře, aby získala přístup k dokumentům nezbytným pro účely šetření, tj. k dokumentům, které jí umožňují zjistit, zda došlo k domnělým protiprávním jednáním.

242 Navíc žalobkyně neprokázala, že počet „desítek tisíc dokumentů“, kterého by podle jejího vlastního odhadu dosáhl počet položek splňujících vyhledávací kritéria napadeného rozhodnutí, představuje nepřiměřenou zátěž ve srovnání s počtem „několika set tisíc dokumentů“, které podle vlastního tvrzení v bodě 96 žaloby poskytla v rámci přezkumu spojení.

243 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba dospět k závěru, že Komise mohla k datu vydání napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že předložení veškeré korespondence mezi osobami uvedenými v bodě 239 výše jí pomůže zjistit existenci domnělého protiprávního jednání.

244 Čtvrtou výtku první části pátého žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.

– *K páté výtce, týkající se volby vyhledávacích výrazů*

245 Žalobkyně se domnívá, že jí napadené rozhodnutí ukládá povinnost použít přibližně sto vyhledávacích výrazů na všechny pracovní nebo osobní komunikační prostředky dotčených osob, aniž jsou upřesněny podmínky jejich výběru. V této souvislosti se domnívá, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné konkrétní odůvodnění, které by ospravedlnilo volbu každého z těchto vyhledávacích výrazů a jejich vzájemnou kombinaci, že mnoho údajů, které má v držení, může odpovídat každému z těchto vyhledávacích výrazů, aniž by měly jakoukoli souvislost s předmětem šetření Komise, že žádný z vyhledávacích výrazů není doprovázen omezením týkajícím se období korespondence a data dokumentů, na které se Komise zaměřuje, a že některé vyhledávací výrazy mohou odhalit skutečnosti, které se týkají soukromého života dotčených osob, jejich politického či náboženského přesvědčení, jakož i totožnosti nebo obsahu komunikace s novinářskými zdroji.

246 Dále tvrdí, že použití vyhledávacích výrazů na komunikační prostředky, kterých se napadené rozhodnutí týká, vede k výsledkům, které jsou z hlediska předmětu šetření absurdní, a že je nepřiměřené, jednak aby po ní bylo požadováno, aby na téměř čtyřleté období aplikovala kombinaci vyhledávacích termínů, které odkazují na jednorázové události, jako je zveřejnění článků v časopise Paris Match nebo zaměstnání či propuštění konkrétně jmenovaných osob, a jednak aby uplatňovala vyhledávací výrazy související se zaměstnáním nebo propuštěním na celé dotčené období.

247 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

248 Úvodem je třeba připomenout, že podle článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 76 písm. d) jednacího řádu musí všechny žaloby uvádět předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Podle ustálené judikatury je k tomu, aby byla žaloba přípustná, nezbytné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na nichž je založena, vyplývaly přinejmenším stručně, avšak uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby. Ačkoli obsah žaloby lze podpořit a doplnit v konkrétních bodech odkazy na určité výňatky z písemností, které tvoří její přílohu, obecný odkaz na ostatní písemnosti, i když jsou přiložené k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které podle výše uvedeného ustanovení musí být v žalobě uvedeny. Mimoto Tribunálu nepřísluší v přílohách vyhledávat a určovat žalobní důvody a argumenty, které by mohl pokládat za důvody představující základ žaloby, neboť přílohy mají čistě důkazní a pomocnou funkci (viz rozsudek ze dne 24. května 2012, MasterCard a další v. Komise, T-111/08, EU:T:2012:260, bod 68 a citovaná judikatura).

249 Pokud jde v projednávané věci o vyhledávací výrazy, je třeba poznamenat, že poukaz žalobkyně na souhrnnou tabulku výtek uvedenou v příloze A.13 musí být zamítnut jako nepřípustný, jelikož nesplňuje požadavky vyplývající z čl. 76 písm. d) jednacího řádu. Platně lze tedy napadnout pouze ty výrazy, které jsou uvedeny a kritizovány v žalobě.

250 Pokud jde o vyhledávací výrazy uvedené v bodě 161 žaloby, je třeba konstatovat, že jsou k identifikaci dokumentů, které by mohly být relevantní pro účely šetření Komise, vhodné.

251 Zejména pokud jde o výraz zmíněný v prvním řádku tabulky uvedené – jak vyplývá z výše uvedených bodů 220 a 229 – v bodě VII přílohy napadeného rozhodnutí, tento výraz odkazuje na osobu, jejíž příchod do představenstva společnosti Lagardère se časově shoduje s klíčovými událostmi v rámci operace propojování mezi žalobkyní a společností Lagardère. Tato osoba byla totiž poprvé jmenována do dozorčí rady společnosti Lagardère v březnu 2020, což odpovídá období, v němž žalobkyně začala nakupovat akcie společnosti Lagardère. Kromě toho má tato osoba dlouhodobé osobní vazby s dotčenou osobou uvedenou v bodě II odst. 5 písm. a) přílohy napadeného rozhodnutí.

252 Pokud jde o vyhledávací výraz „Europe“, zmíněný ve třetím řádku tabulky uvedené v bodě VII přílohy napadeného rozhodnutí, jedná se – jak uvádí Komise – o zkrácený název pro „Europe 1“, rozhlasové stanice společnosti Lagardère, která byla ve zprávě Senátu i v četných novinových článcích zmíněna jako subjekt skupiny Lagardère, na nějž skupina Bolloré údajně vykonávala vliv.

253 Pokud jde o vyhledávací výraz „Couv* ET Z“, uvedený v devátém řádku tabulky v bodě VII přílohy napadeného rozhodnutí, je třeba konstatovat, že tento výraz sám o sobě nespadá do působnosti napadeného rozhodnutí. Aby do působnosti napadeného rozhodnutí spadal, musel by totiž být přinejmenším doplněn o slova „PM“ nebo „Paris Match“. Kromě toho Komise – jak sama zdůrazňuje – směřuje použitím tohoto pojmu k získání informací týkajících se titulní strany

časopisu Paris Match ze dne 23. září 2021, na níž je vyobrazena osoba blízká dotčené osobě uvedené v bodě II odst. 5 písm. a) přílohy napadeného rozhodnutí. Komise proto mohla důvodně a přiměřeně předpokládat, že kombinace těchto vyhledávacích výrazů jí pravděpodobně umožní zjistit, zda došlo k podezřelým protiprávním jednáním.

254 Pokud jde o vyhledávací výraz „Presbourg“, zmíněný ve druhém řádku tabulky uvedené v bodě VII přílohy napadeného rozhodnutí, jedná se – jak zdůrazňuje Komise – o ulici, v níž má společnost Lagardère své historické sídlo v Paříži (Francie). Kromě toho některé mediální zdroje informovaly o schůzkách konaných každý týden v sídle společnosti Lagardère, kterých se účastnili „klíčoví představitelé společnosti Vivendi“ za účelem schvalování titulních stran časopisu Paris Match, což před rokem 2021 nebylo zvykem. Komise tedy mohla důvodně předpokládat, že tento výraz byl použit buď k označení společnosti Lagardère, nebo k označení místa konání některých schůzek mezi žalobkyní a společností Lagardère, jejichž obsah mohl být relevantní pro šetření zaměřené na zjištění existence domnělého protiprávního jednání.

255 Pokud jde o vyhledávací výraz „Couv ET Paris Match“, zmíněný v šestém řádku tabulky uvedené v bodě VII přílohy napadeného rozhodnutí, z výše uvedeného bodu 254 vyplývá, že některé mediální zdroje informovaly o schůzkách konaných každý týden v sídle společnosti Lagardère za účasti „klíčových představitelů společnosti Vivendi“, jejichž účelem bylo schvalovat titulní strany časopisu Paris Match. Bylo tedy rozumné a přiměřené, že Komise požádala o předložení dokumentů týkajících se rozhodnutí o titulních stranách časopisu Paris Match za dotčené období.

256 Pokud jde o vyhledávací výrazy zmíněné v řádcích 35, 43, 44 a 45 tabulky uvedené v bodě VII přílohy napadeného rozhodnutí, jedná se – jak zdůrazňuje Komise – o novináře nebo komentátory subjektů patřících do skupiny Vivendi, kteří nyní působí také na stanici Europe 1 a kteří byli předmětem četných diskusí o možném propojení mezi společností Vivendi a rozhlasovou stanicí Europe 1 společnosti Lagardère, na které poukazuje bod 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že tyto osoby stály v centru propojení mezi žalobkyní a společností Lagardère, k nimž mělo dojít ještě před tím, než Komise schválila spojení obou skupin, bylo ze strany Komise rozumné a přiměřené požadovat předložení dokumentů odpovídajících těmto vyhledávacím výrazům, aby mohla posoudit existenci domnělého protiprávního jednání.

257 S ohledem na výše uvedené skutečnosti je třeba dospět k závěru, že žalobkyně neprokázala nepřiměřenost sporných vyhledávacích výrazů.

258 Co se týče argumentu žalobkyně týkajícího se absence konkrétního odůvodnění volby jednotlivých vyhledávacích výrazů, je třeba jej zamítnout v souladu s analýzou provedenou v bodech 74 až 79 výše.

259 Pátou výtku první části pátého žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.

– K šesté výtce, týkající se předložení dokumentů patřících dotčené osobě uvedené v bodě II odst. 5 písm. o) přílohy napadeného rozhodnutí

260 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí jí ukládá povinnost předložit dokumenty patřící dotčené osobě uvedené v bodě II odst. 5 písm. o) přílohy napadeného rozhodnutí, která je ředitelkou jedné z jejích dceřiných společností působící v oblasti časopisů, a to od začátku dotčeného období, tj. od 1. ledna 2020. Žalobkyně však údajně získala kontrolu nad touto dceřinou společností až od

1. června 2021. Podle žalobkyně je tedy nepřiměřené požadovat dokumenty, které byly předmětem korespondence v rámci této dceřiné společnosti v období před tímto datem, jelikož tento subjekt v té době neměl žádné vazby ani na ni, ani na společnost Lagardère.

261 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

262 V této souvislosti a s ohledem na judikaturu citovanou v bodech 154 a 211 výše je třeba konstatovat, že vzhledem k široké vyšetřovací pravomoci svěřené Komisi nařízením č. 139/2004 mohla Komise považovat za nezbytné vyžádat si dokumenty patřící dotčené osobě uvedené v bodě II odst. 5 písm. o) přílohy napadeného rozhodnutí, která je ředitelkou dceřiné společnosti žalobkyně působící v oblasti časopisů, a to i před tím, než žalobkyně dne 1. června 2021 získala nad touto dceřinou společností kontrolu.

263 Komise totiž mohla ke dni vydání napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že informace od 1. ledna 2020 jí pomohou posoudit existenci domnělého protiprávního jednání, zejména proto, že tyto informace by usnadnily správné pochopení všech událostí a kontextu, v němž k nim došlo.

264 Z toho plyne, že šestou výtku první části pátého žalobního důvodu je nutno zamítnout.

– *K sedmé výtce, týkající se předložení dokumentů pocházejících od skupiny Bolloré*

265 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí jí ukládá povinnost předat Komisi dokumenty pocházející od skupiny Bolloré, ačkoli tato skupina není předmětem formálního šetření zahájeného Komisí, které se týká podmínek, za nichž měla žalobkyně předčasně získat kontrolu nad společností Lagardère.

266 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

267 V této souvislosti stačí připomenout, že v bodě 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, citovaném výše v bodě 61, se uvádí, že zmíněné dokumenty se týkají zejména některých rozhodnutí společnosti Lagardère, „která mohla být ovlivněna vedoucími pracovníky společnosti Vivendi nebo jejího hlavního akcionáře, skupiny Bolloré“.

268 Jak již bylo připomenuto v bodech 84 a 167 výše, z rozhodnutí ze dne 9. června 2023, jímž bylo spojení schváleno, jakož i z formuláře oznámení o této transakci, který žalobkyně předložila Komisi, vyplývá, že skupina Bolloré a Vivendi tvoří jeden podnik ve smyslu práva hospodářské soutěže.

269 Komise tedy mohla ke dni vydání napadeného rozhodnutí důvodně předpokládat, že předložení dokumentů, které má ve svém držení skupina Bolloré, by jí mohlo pomoci zjistit existenci domnělého protiprávního jednání, neboť některá rozhodnutí společnosti Lagardère mohla být vedoucími pracovníky společnosti Vivendi nebo jejího hlavního akcionáře, skupiny Bolloré, ovlivněna.

270 Sedmou výtku první části pátého žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout.

– *K osmé výtce, týkající se povinnosti předložit veškerou komunikaci, pokud do rozsahu žádosti o informace spadá byť jen jediná zpráva*

271 Žalobkyně zdůrazňuje, že pokud dokument, který má podobu zprávy vyměněné po telefonu nebo prostřednictvím aplikace pro okamžité zasílání zpráv, spadá do rozsahu žádosti o informace, napadené rozhodnutí jí ukládá povinnost předložit celou komunikaci za celé dotčené období. Podle žalobkyně takový požadavek přesahuje to, co je nezbytné pro účely šetření, neboť Komise pod záminkou existence jediné relevantní zprávy požaduje přístup k veškeré komunikaci dotčených osob, včetně komunikace prostřednictvím jejich osobní telefonů, a to za celé dotčené období. Komise mohla například požádat o předání pouze těch zpráv, které byly vyměněny během dvaceti čtyř hodin před příslušnou zprávou a po ní.

272 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

273 V této souvislosti stačí připomenout, že – jak vyplývá z bodu 240 výše – povinnost předložit veškerou komunikaci mezi určitými osobami v případě, že byť i jediná zpráva odpovídá vyhledávacím výrazům uvedeným v napadeném rozhodnutí, nemůže zakládat porušení zásady přiměřenosti, jelikož kontext informací může usnadnit jejich pochopení a objasnit jejich relevantnost pro účely šetření.

274 Osmou výtku první části pátého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

– *K deváté výtce, týkající se porušení práva na soukromí dotčených osob a ochrany novinářských zdrojů*

275 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí jí ukládá povinnost předat Komisi údaje, které se týkají soukromí dotčených osob, jakož i informace, které by mohly ohrozit ochranu novinářských zdrojů. Takový příkaz představuje podle žalobkyně porušení práva na ochranu soukromí a francouzského pracovního práva, a kromě toho podle ní toto rozšíření rozsahu zabavených dokumentů mimo profesní sféru není pro účely vyšetřování nezbytné a porušuje tudíž zásadu přiměřenosti.

276 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

277 V této souvislosti je třeba poznamenat, že svou devátou výtkou žalobkyně v podstatě opakuje argumenty uplatněné v rámci druhé části šestého žalobního důvodu, vycházející z porušení ochrany novinářských zdrojů, a sedmého žalobního důvodu vycházejícího z neexistence přiměřených záruk na ochranu práva na respektování soukromého života. Proto – ze stejných důvodů, jaké byly uvedeny při posuzování druhé části šestého žalobního důvodu (viz níže body 340 až 381) a sedmého žalobního důvodu (viz níže body 382 až 460) – je třeba devátou výtku první části pátého žalobního důvodu zamítnout.

278 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba první část pátého žalobního důvodu zamítnout.

Pokud jde o druhou část pátého žalobního důvodu, vycházející z tvrzení, že napadené rozhodnutí ukládá žalobkyni nepřiměřenou zátěž

279 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí jí ukládá nadměrnou zátěž s ohledem na potřeby šetření, neboť ji zavazuje provést interní rozsáhlé rešerše na několika různých pracovištích její společnosti. Aby mohla vyhovět, musela by nasadit specializované lidské a technické zdroje a využít služeb dvou externích podniků. Podle žalobkyně činil počet dokumentů splňujících vyhledávací kritéria napadeného rozhodnutí několik desítek tisíc.

280 Kromě toho byla podle žalobkyně lhůta přibližně jednoho měsíce na splnění příkazu uloženého napadeným rozhodnutím a původně stanovená na 27. října 2023 neproveditelná a neumožňovala jí ověřit, že předložené dokumenty nejsou neúplné, nesprávné nebo zavádějící.

281 Žalobkyně upřesňuje, že neexistuje žádná nutnost urychleného postupu, jelikož zahájení šetření bylo veřejně oznámeno již v červnu 2023, a následně formálně potvrzeno dopisem ze dne 25. července 2023 o zahájení formálního šetření, a že byla povinna – jak jí to uvedený dopis ukládal – uchovat dokumenty, které by mohly být relevantní, a to bez ohledu na lhůtu pro odpověď, která jí mohla být uložena.

282 A konečně podle žalobkyně jí napadené rozhodnutí ukládá pracovní zátěž, která je vzhledem k potřebám šetření nepřiměřená, neboť se částečně týká informací, které má Komise již k dispozici, jelikož jí byly předloženy v rámci posuzování převzetí kontroly nad společností Lagardère.

283 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

284 Úvodem je třeba odkázat na judikaturu uvedenou v bodech 206 a 208 výše.

285 V projednávané věci žalobkyně poukazuje na nepřiměřenou pracovní zátěž v rámci vyhovění napadenému rozhodnutí, avšak takovou námitku ničím nepodkládá.

286 Je sice nesporné, že informace požadované na základě napadeného rozhodnutí jsou četné a mají široký rozsah, takže vyřízení této žádosti pro žalobkyni znamenalo značnou pracovní zátěž.

287 Jak však vyplývá z judikatury uvedené výše v bodě 209, nelze dospět k závěru, že pracovní zátěž žalobkyně je nepřiměřená s ohledem na potřeby šetření spojené s domněnkami protiprávního jednání, které Komise hodlá prověřit.

288 Na jedné straně je třeba připomenout, že v souladu s bodem 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, citovaným výše v bodě 61, je účelem napadeného rozhodnutí shromáždit informace za účelem posouzení, zda společnost Vivendi uplatňovala na společnost Lagardère rozhodující vliv, který by mohl představovat porušení oznamovací povinnosti nebo porušení povinnosti pozastavit transakci nebo nesplnění podmínek a povinností souvisejících s rozhodnutím Komise ze dne 9. června 2023, kterým bylo schváleno spojení.

289 V bodě 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, na který se odkazuje také v bodě 61 výše, Komise uvádí, že požadované informace jsou nezbytné k tomu, aby mohla posoudit, zda lze zásah nebo konzultace nebo zapojení žalobkyně do některých rozhodnutí přijatých společností Lagardère

kvalifikovat jako výkon rozhodujícího vlivu ze strany žalobkyně. Kromě toho uvádí jednání žalobkyně, která by mohla představovat jedno nebo více porušení povinností vyplývajících z nařízení č. 139/2004 a jež hodlá prošetřit.

290 Ověření podezření na protiprávní jednání, které je předmětem šetření, proto vyžaduje komplexní analýzu velkého množství údajů, z nichž většina je přístupná pouze žalobkyni.

291 V důsledku toho lze rozsah působnosti napadeného rozhodnutí a cíl šetření považovat za důvod, který opodstatňuje předání značného množství informací.

292 Na druhé straně žádný z argumentů žalobkyně neprokazuje, že by napadené rozhodnutí překračovalo rámec toho, co je nezbytné s ohledem na cíl šetření.

293 Zaprvé, jak zdůrazňuje Komise, nutnost rychlého postupu odůvodňovala lhůtu do 27. října 2023, stanovenou rozhodnutím ze dne 19. září 2023 (viz bod 101 výše).

294 Je rovněž důležité připomenout, že – jak vyplývá z výše uvedených odkazů 19 a 22 – lhůta původně stanovená rozhodnutím ze dne 19. září 2023 byla dvakrát prodloužena. Konkrétně byla nejprve článkem 2 rozhodnutí ze dne 27. října 2023 lhůta stanovená na 27. října 2023 prodloužena do 1. prosince 2023. Následně byla článkem 1 rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 lhůta stanovená na 1. prosince 2023 prodloužena do 7. února 2024.

295 Argumentace žalobkyně v rámci druhé části pátého žalobního důvodu se však soustředí výhradně na původní lhůtu, stanovenou rozhodnutím ze dne 19. září 2023 na 27. října 2023, aniž by zohledňovala zejména prodloužení uvedené lhůty do 1. prosince 2023, k němuž došlo rozhodnutím ze dne 27. října 2023, jakož i prodloužení lhůty do 7. února 2024, k němuž došlo rozhodnutím ze dne 24. ledna 2024. Argumentace žalobkyně týkající se lhůty stanovené napadeným rozhodnutím proto musí být zamítnuta.

296 Zadruhé, jak vyplývá z bodu 242 výše, žalobkyně neprokázala nepřiměřenost pracovní zátěže uložené napadeným rozhodnutím.

297 V každém případě je třeba konstatovat, že tvrzení žalobkyně, podle něhož se napadené rozhodnutí částečně týká skutečností, které má Komise již k dispozici, jelikož jí byly předloženy v rámci posuzování převzetí kontroly žalobkyně nad společností Lagardère, není nijak podloženo, a proto musí být zamítnuto jako nesplňující požadavky na jasnost a přesnost stanovené v čl. 76 písm. d) jednacího řádu.

298 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobkyně neprokázala, že by Komise přijetím napadeného rozhodnutí porušila zásadu proporcionality.

299 Je tedy třeba zamítnout druhou část pátého žalobního důvodu, a v důsledku toho pátý žalobní důvod v plném rozsahu.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení ochrany novinářských zdrojů

300 Ve svém šestém žalobním důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje ochranu novinářských zdrojů, zaručenou článkem 11 Listiny a článkem 10 EÚLP. Tento žalobní důvod se dělí na dvě části, z nichž první vychází z námitky protiprávnosti čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004 a druhá z porušení ochrany novinářských zdrojů.

Úvodní poznámky

301 Podle čl. 11 odst. 1 Listiny, nadepsaného „Svoboda projevu a informací“ má každý právo na svobodu projevu, což zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování veřejné moci a bez ohledu na hranice.

302 Podle čl. 52 odst. 3 Listiny mají práva, která tato Listina obsahuje, stejný smysl a rozsah jako odpovídající práva zaručená EÚLP, což ovšem nebrání tomu, aby unijní právo poskytovalo širší ochranu (viz rozsudek ze dne 4. října 2024, Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, bod 51 a citovaná judikatura).

303 Při výkladu článku 11 Listiny proto musí unijní soud zohlednit odpovídající práva zaručená článkem 10 EÚLP, jak je vykládá Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“), jako práh minimální ochrany (viz rozsudek ze dne 4. října 2024, Real Madrid Club de Fútbol, C-633/22, EU:C:2024:843, bod 52 a citovaná judikatura).

304 Článek 10 EÚLP, nadepsaný „Svoboda projevu“, stanoví:

„1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.

2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.“

305 Je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora je základní právo zaručené v článku 11 Listiny jedním ze základních pilířů demokratické a pluralitní společnosti a je součástí hodnot, na kterých je podle článku 2 SEU založena Unie (viz rozsudek ze dne 21. prosince 2016, Tele2 Sverige a Watson a další, C-203/15 a C-698/15, EU:C:2016:970, bod 93 a citovaná judikatura).

306 Evropský soud pro lidská práva vždy podroboval záruky dodržování svobody projevu ve věcech spadajících pod článek 10 ESLP obzvláště pečlivému přezkumu, jelikož tato svoboda představuje jeden ze základních pilířů demokratické společnosti. Záruky, které je třeba poskytnout tisku, mají zvláštní význam a ochrana novinářských zdrojů je jedním ze základních pilířů svobody tisku. Absence takové ochrany by mohla odradit novinářské zdroje od toho, aby pomáhali tisku informovat veřejnost o záležitostech obecného zájmu. V důsledku toho by tisk mohl být méně schopen plnit svou nepostradatelnou roli „hlídacího psa“ a jeho schopnost poskytovat přesné a spolehlivé informace by tím mohla být oslabena (ESLP, 25. května 2021, Big Brother Watch a další proti Spojenému království, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, bod 442).

307 Příkaz k uvedení zdrojů může mít nepříznivý dopad nejen na zdroje, jejichž totožnost může být odhalena, ale také na noviny či jakékoli jiné publikace, na které se příkaz vztahuje a jejichž pověst u potenciálních budoucích zdrojů může být odhalením uvedených zdrojů negativně ovlivněna, a na veřejnost, která má zájem o informace poskytované anonymními zdroji. Je však zásadní rozdíl mezi tím, když úřady nařídí novináři, aby uvedl totožnost svých zdrojů, a tím, když

provádějí domovní prohlídky v jeho bydlišti a na pracovišti s cílem odhalit jeho zdroje. I když domovní prohlídka nepřinese žádný výsledek, představuje závažnější zásah než výzva k uvedení totožnosti zdroje, neboť vyšetřovatelé, kteří vstoupí na pracoviště novináře, mají přístup ke všem dokumentům, které tento novinář má v držení (ESLP, 25. května 2021, Big Brother Watch a další proti Spojenému království, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, bod 443).

308 Porušení ochrany novinářských zdrojů lze považovat za slučitelné s článkem 10 EÚLP pouze tehdy, je-li odůvodněno převažujícím veřejným zájmem. Kromě toho musí být každý zásah do práva na ochranu novinářských zdrojů doprovázen procesními zárukami stanovenými zákonem, které odpovídají významu dané zásady. Mezi požadovanými zárukami musí na prvním místě figurovat možnost nechat opatření přezkoumat soudem nebo jiným nezávislým a nestranným rozhodovacím orgánem, který je oprávněn před předáním požadovaných informací posoudit, zda existuje naléhavý důvod veřejného zájmu, který má přednost před zásadou ochrany novinářských zdrojů, a v opačném případě zabránit jakémukoli jinému než nezbytnému přístupu k informacím, které by mohly vést k odhalení totožnosti zdrojů (ESLP, 25. května 2021, Big Brother Watch a další proti Spojenému království, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, bod 444).

309 Vzhledem k nutnosti preventivní kontroly musí být soud nebo jiný nezávislý a nestranný orgán schopen před jakýmkoli zveřejněním provést toto zvážení potenciálních rizik a příslušných zájmů ve vztahu k informacím, o jejichž zpřístupnění se žádá, tak, aby mohly být řádně posouzeny argumenty orgánů usilujících o zpřístupnění těchto informací. Přijímané rozhodnutí musí vycházet z jasných kritérií, zejména pokud jde o otázku, zda k naplnění prokázaných převažujících veřejných zájmů postačí méně omezující opatření. Soud nebo jiný příslušný orgán musí mít možnost odmítnout vydání příkazu k poskytnutí informací nebo vydat příkaz s užším či přesněji vymezeným rozsahem, aby totožnost dotčených zdrojů nemusela být odhalena, ať již tyto zdroje jsou či nejsou konkrétně jmenovány v materiálech, o jejichž předložení se žádá, a to z toho důvodu, že předání těchto materiálů by představovalo vážné riziko prozrazení totožnosti novinářských zdrojů. V naléhavých případech musí existovat postup, který umožní identifikovat a oddělit informace, které by mohly vést k identifikaci zdrojů, od těch, u nichž takové riziko nehrozí, a to ještě před tím, než budou tyto informace využity příslušnými orgány (ESLP, 25. května 2021, Big Brother Watch a další proti Spojenému království, CE:ECHR:2021:0525JUD005817013, bod 445).

K první části šestého žalobního důvodu, vycházející z námitky protiprávnosti čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004

310 V první části šestého žalobního důvodu žalobkyně vznesla námitku protiprávnosti na základě článku 277 SFEU proti článku 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, přičemž tvrdí, že toto ustanovení porušuje článek 10 EÚLP, jelikož nestanoví žádný konkrétní a předběžný soudní prostředek, který by umožňoval nezávislou soudní kontrolu před přijetím rozhodnutí nařizujícího předložení informací, které by mohly spadat pod ochranu novinářských zdrojů. Ve své replice žalobkyně dodává, že procesní prostředky stanovené v článcích 278 a 279 SFEU nestačí k odstranění tohoto nedostatku.

311 Komise, podporovaná Radou argumentaci žalobkyně zpochybňuje.

312 Úvodem, podle článku 277 SFEU se může každá strana, dotýká-li se spor aktu s obecnou působností přijatého orgánem, institucí nebo jiným subjektem Unie, domáhat z důvodů stanovených v čl. 263 druhém pododstavci před Soudním dvorem Evropské unie nepoužitelnosti tohoto aktu.

313 Článek 277 SFEU je výrazem obecné zásady zajišťující každému účastníkovi řízení právo, aby za účelem dosažení zrušení aktu, proti kterému může podat žalobu, incidenčně zpochybnil platnost dřívějších aktů orgánů, které jsou právním základem napadeného aktu, jestliže tento účastník řízení neměl právo podat na základě článku 263 SFEU přímou žalobu proti těmto aktům, jejichž důsledky nese, aniž může navrhnout jejich zrušení. Obecně závazný akt, jehož protiprávnost je namítána, musí být přímo nebo nepřímo použitelný na případ, který je předmětem žaloby, a musí existovat přímá právní souvislost mezi napadeným individuálním rozhodnutím a dotčeným obecně závazným aktem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2020, Komise a Rada v. Carreras Sequeros a další, C-119/19 P a C-126/19 P, EU:C:2020:676, body 67 až 69; v tomto smyslu viz také rozsudek ze dne 16. září 2013, Mamoli Robinetteria v. Komise, T-376/10, EU:T:2013:442, body 48 a 49 a citovaná judikatura).

314 V projednávané věci – jak zdůrazňuje žalobkyně – je na jednu stranu pravda, že podle judikatury ESLP citované v bodech 306 až 309 výše musí být zásah do ochrany novinářských zdrojů doprovázen procesními zárukami stanovenými zákonem, které odpovídají významu dotčené zásady, přičemž mezi nimi musí na prvním místě figurovat možnost preventivní kontroly podle podmínek stanovených touto judikaturou.

315 Jak přitom zdůrazňuje Rada, ucelený systém procesních prostředků a řízení, stanovený primárním právem, nabízí procesní záruky požadované judikaturou ESLP zmíněnou v bodech 306 až 309 výše, a zejména možnost nechat opatření přezkoumat soudem nebo jiným nezávislým a nestranným rozhodovacím orgánem, který je oprávněn před poskytnutím požadovaných informací posoudit, zda existuje naléhavý důvod veřejného zájmu, který má přednost před zásadou ochrany novinářských zdrojů, a v opačném případě zabránit jakémukoli jinému než nezbytnému přístupu k informacím, které by mohly vést k odhalení totožnosti zdrojů.

316 V tomto ohledu je na místě připomenout, že Smlouva o FEU zavedla články 263 a 277 a dále článkem 267 úplný systém procesních prostředků a řízení určený k zajištění přezkumu legality unijních aktů unijním soudem (viz rozsudek ze dne 28. dubna 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares v. Komise, C-456/13 P, EU:C:2015:284, bod 45 a citovaná judikatura).

317 Unijní normotvůrce nemůže přijetím aktu sekundárního práva vytvořit procesní prostředek, který není upraven ve Smlouvě o FEU, neboť tato smlouva zavedla ucelený systém procesních prostředků a řízení určený k zajištění přezkumu legality aktů orgánů, kterým pověřuje unijní soud (viz rozsudek ze dne 5. září 2024, ECHA, C-256/23 a C-290/23, EU:C:2024:683, bod 59 a citovaná judikatura).

318 Jak zdůrazňuje Rada, vzhledem k tomu, že článek 11 Listiny vykládaný s přihlédnutím k odpovídajícím právům zaručeným článkem 10 EÚLP vyžaduje existenci procesního prostředku, který splňuje určitá kritéria, je třeba tento prostředek hledat v systém procesních prostředků stanovených Smlouvami.

319 Existence takového procesního prostředku v rámci uceleného systému procesních prostředků stanoveného Smlouvami byla potvrzena judikaturou týkající se důvěrnosti komunikace mezi advokáty a klienty.

320 Z rozsudku ze dne 18. května 1982 ve věci AM & S Europe v. Komise (155/79, EU:C:1982:157, bod 32) vyplývá, že ucelený systém procesních prostředků poskytuje přiměřenou ochranu, pokud jde o důvěrnost komunikace mezi advokáty a jejich klienty. Soudní dvůr v uvedeném rozsudku zejména konstatoval, že na jedné straně skutečnost, že podle článku 185 Smlouvy o EHS (nyní

článek 278 SFEU) nemá žaloba podaná dotčeným podnikem proti rozhodnutím nařizujícím předložení dokumentů, které jsou údajně chráněny důvěrností komunikace mezi advokáty a klienty, odkladný účinek, umožňuje vyřešit obavy Komise ohledně dopadů, které by lhůta vyžadovaná pro řízení před Soudním dvorem mohla mít na účinnost kontroly, kterou musí Komise vykonávat nad dodržováním pravidel hospodářské soutěže stanovených ve Smlouvě. Na druhé straně pak jsou zájmy dotčeného podniku ochráněny možností stanovenou v článcích 185 a 186 Smlouvy o EHS (nyní články 278 a 279 SFEU) a v článku 83 jednacího řádu v tehdy platném znění dosáhnout nařízení odkladu provádění přijatého rozhodnutí nebo jakéhokoli jiného předběžného opatření.

321 Z toho vyplývá, že ucelený systém procesních prostředků zaručuje možnost preventivní soudní kontroly ještě před tím, než Komise získá přístup k informacím, na které se vztahuje povinnost zachování důvěrnosti.

322 Zejména – podle judikatury týkající se kontrolních pravomocí Komise v souvislosti s dodržováním článků 101 a 102 SFEU, která se v projednávané věci použije *mutatis mutandis* – pokud se podnik odvolává na důvěrnost komunikace mezi advokáty a klienty, aby se bránil zabavení dokumentu v rámci šetření, má rozhodnutí, jímž Komise tuto žádost zamítne, právní účinky vůči tomuto podniku, neboť výrazně mění jeho právní postavení. Toto rozhodnutí mu totiž odepírá ochranu stanovenou unijním právem, má konečnou povahu a je nezávislé na konečném rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení pravidel hospodářské soutěže (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 46 a citovaná judikatura).

323 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že možnost podniku podat žalobu proti případnému rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení pravidel hospodářské soutěže, mu neposkytuje náležitou ochranu jeho práv. Jednak správní řízení nemusí vyústit v rozhodnutí, kterým se konstatuje protiprávní jednání. Jednak žaloba podaná proti tomuto rozhodnutí, je-li přijato, každopádně neposkytuje podniku prostředek pro zabránění nezvratným účinkům, které by vyvolalo neoprávněné seznámení se s dokumenty chráněnými jako důvěrné (viz rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 47 a citovaná judikatura).

324 Z toho vyplývá, že rozhodnutí Komise, kterým se zamítá žádost o ochranu dokumentu z důvodu důvěrnosti – a kterým se případně nařídí předání dotčeného dokumentu – ukončuje zvláštní řízení odlišné od řízení, které má Komisi umožnit rozhodnout o existenci porušení pravidel hospodářské soutěže, a představuje tudíž akt, který může být předmětem žaloby na neplatnost, kterou v případě potřeby doplňuje návrh na předběžná opatření určená zejména k odložení jeho provádění do doby, než Tribunál rozhodne o žalobě v hlavním řízení (rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 48).

325 S ohledem na zvláštní povahu zásady ochrany důvěrnosti informací sdělených mezi advokáty a klienty, jejímž účelem je jak zajištění plného výkonu práva jednotlivců na obhajobu, tak i ochrana požadavku, aby měl každý jednotlivec možnost obrátit se svobodně na svého advokáta, je třeba mít za to, že seznámení se s obsahem důvěrného dokumentu Komisí samo o sobě porušuje tuto zásadu. Ochrana důvěrnosti přesahuje požadavek, aby informace, které podnik svěřil svému advokátovi, nebo obsah právního stanoviska posledně uvedeného nebyly využity proti nim

v rozhodnutí o sankcích podle pravidel hospodářské soutěže (rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 86).

326 Ochrana z důvodu důvěrnosti informací sdělených mezi advokáty a klienty rovněž předpokládá, že jakmile Komise přijala rozhodnutí zamítající žádost o tuto ochranu, smí se seznámit s obsahem dotčených dokumentů pouze poté, co dotyčnému podniku umožní užitečně předložit věc Tribunálu. V tomto ohledu je Komise před seznámením se s obsahem těchto dokumentů povinna vyčkat, než uplyne lhůta pro podání žaloby proti jejímu zamítavému rozhodnutí. V každém případě, jelikož taková žaloba nemá odkladný účinek, přísluší dotyčnému podniku podat návrh na odklad provádění rozhodnutí zamítajícího žádost o tuto ochranu (viz rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 88 a citovaná judikatura).

327 V projednávané věci, jak bylo uvedeno výše v bodě 16, Komise dne 18. října 2023 žalobkyni potvrdila, že dokumenty, které by mohly odhalit novinářské zdroje, budou požívat zvláštní ochrany vycházející z postupu zavedeného za účelem ochrany důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem. Uplatnění této ochrany bylo znovu potvrzeno v dopise ze dne 6. prosince 2023 (viz bod 21 výše) a formálně zakotveno v rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 (viz bod 22 výše).

328 S ohledem na judikaturu týkající se důvěrnosti komunikace mezi advokáty a klienty, na kterou je odkazováno v bodě 320 a v bodech 322 až 326 výše a která se v projednávané věci použije mutatis mutandis, je třeba konstatovat, že ucelený systém procesních prostředků stanovený smlouvami zajišťuje účinnou soudní ochranu, která respektuje všechny procesní záruky týkající se ochrany novinářských zdrojů požadované judikaturou ESLP v souvislosti s článkem 10 EÚLP, který odpovídá článku 11 Listiny.

329 Tento závěr nemůže být zpochybněn argumenty vznesenými žalobkyní v replice.

330 Zaprvé, žalobkyně tvrdí, že postupy stanovené v článcích 263, 278 a 279 SFEU nejsou *ex ante* ve smyslu vyžadovaném judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, jelikož je lze „aktivovat“ až po přijetí žádosti o informace ze strany Komise.

331 Je však třeba zdůraznit, že podle ustálené judikatury představují akty, jež mohou být předmětem žaloby na neplatnost ve smyslu článku 263 ES, opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalující strany tím, že podstatným způsobem mění její právní postavení. Mezitímní opatření, jejichž cílem je připravit konečné rozhodnutí, tedy v zásadě nepředstavují napadnutelné akty. Z judikatury nicméně vyplývá, že akty přijaté během přípravného řízení, které jsou samy o sobě úplným ukončením zvláštního řízení odlišného od řízení, ve kterém Komise rozhoduje ve věci samé, a které vyvolávají právně závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalující strany tím, že podstatným způsobem mění její právní postavení, rovněž představují napadnutelné akty (viz rozsudek ze dne 17. září 2007, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals v. Komise, T-125/03 a T-253/03, EU:T:2007:287, bod 45 a citovaná judikatura).

332 S ohledem na judikaturu citovanou v bodech 322 a 323 výše, která je v projednávané věci použitelná obdobně, je třeba poznamenat, že pokud se podnik dovolává ochrany novinářských zdrojů, aby se bránil zabavení dokumentu v rámci žádosti o informace podle čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, má rozhodnutí, jímž Komise tuto žádost zamítne, právní účinky vůči tomuto

podniku, neboť výrazně mění jeho právní postavení. Toto rozhodnutí mu totiž upírá nárok na ochranu stanovenou unijním právem, má konečnou povahu a je nezávislé na konečném rozhodnutí, jímž se konstatuje porušení pravidel hospodářské soutěže.

333 Z toho vyplývá, že rozhodnutí, jímž Komise zamítá žádost o ochranu dokumentu z důvodu ochrany novinářských zdrojů, a případně nařídí předání dotčeného dokumentu, ukončuje zvláštní řízení odlišné od řízení, které má Komisi umožnit rozhodnout o existenci porušení pravidel hospodářské soutěže, a představuje tudíž akt, který může být předmětem žaloby na neplatnost, kterou v případě potřeby doplňuje návrh na předběžná opatření určená zejména k odložení jeho provádění do doby, než Tribunál rozhodne o žalobě v hlavním řízení.

334 Ochrana novinářských zdrojů rovněž znamená, že jakmile Komise přijme rozhodnutí o zamítnutí žádosti o tuto ochranu, nesmí se seznámit s obsahem dotčených dokumentů, dokud nedá dotyčnému podniku možnost účinně se obrátit na Tribunál, a v tomto smyslu musí počkat, až uplyne lhůta pro podání žaloby proti jejímu zamítavému rozhodnutí. V každém případě, jelikož taková žaloba nemá odkladný účinek, přísluší dotyčnému podniku podat návrh na nařízení předběžného opatření za účelem odkladu provádění rozhodnutí zamítajícího žádost o tuto ochranu.

335 Argument žalobkyně, podle něhož řízení stanovená v článcích 263, 278 a 279 SFEU nejsou *ex ante* ve smyslu vyžadovaném judikaturou ESLP, proto nemůže obstát.

336 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že podmínky pro přiznání odkladu provádění rozhodnutí nebo jiných předběžných opatření, v rámci řízení o předběžných opatřeních, se liší od podmínky, která upravuje ochranu novinářských zdrojů, a to existence naléhavého důvodu veřejného zájmu, který převažuje nad zásadou ochrany novinářských zdrojů.

337 Je však třeba shodně s Radou poznamenat, že podmínka týkající se zvažování dotčených zájmů, které případně provádí soud v řízení o předběžných opatřeních, v podstatě odpovídá právnímu kritériu použitelnému na posuzování skutečností, na něž se vztahuje ochrana novinářských zdrojů, které spočívá v určení, zda existuje naléhavý důvod veřejného zájmu, který převáží zásadu ochrany novinářských zdrojů.

338 S ohledem na výše uvedené úvahy nelze vyhovět námitce protiprávnosti podle článku 277 SFEU, kterou žalobkyně vznesla proti čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004.

339 První část šestého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

K druhé části šestého žalobního důvodu, vycházející z porušení ochrany novinářských zdrojů

340 Ve druhé části šestého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje ochranu novinářských zdrojů, neboť mezi dotčenými osobami výslovně zmiňuje dva novináře a jejich korespondenci s novináři spojenými se skupinou Vivendi, kteří jsou uvedeni ve vyhledávacích výrazech napadeného rozhodnutí.

341 Žalobkyně navíc zdůrazňuje, že Komise sama uznala nutnost ochrany novinářských zdrojů, neboť při telefonickém rozhovoru, který se uskutečnil dne 18. října 2023 mezi úředníky pověřenými vyšetřováním a právními zástupci žalobkyně, Komise uvedla, že hledá řešení, jak napravit tento

problém, na který žalobkyně poukázala. To podle žalobkyně dokazuje, že si Komise byla vědoma obtíží, které napadené rozhodnutí způsobilo. Podle žalobkyně jí však k datu podání této žaloby napadené rozhodnutí pod hrozbou sankcí stále ukládalo povinnost předložit všechny tyto údaje.

342 V replice žalobkyně zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou procesní záruku týkající se ochrany novinářských zdrojů. Komise tyto záruky stanovila teprve po podání této žaloby, a formou prostého dopisu, jehož obsah byl následně převzat do rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024, což však nemůže mít za následek zpětnou nápravu vad napadeného rozhodnutí.

343 Komise s argumenty žalobkyně nesouhlasí.

344 Úvodem je zapotřebí připomenout, že jelikož podmínky přípustnosti žaloby patří mezi nepominutelné podmínky řízení, přísluší Tribunálu, aby i bez návrhu ověřil, zda žalobkyně má právní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 21. prosince 2022, Breuninger v. Komise, T-525/21, EU:T:2022:835, bod 17 a citovaná judikatura).

345 Podle judikatury platí, že žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou je přípustná pouze v případě, že tato osoba má zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení tohoto aktu může vyvolat právní následky, a žaloba tak může ve výsledku přinést prospěch straně, která ji podala. Důkaz takovéhoto zájmu, který se posuzuje ke dni podání žaloby a je základní a prvořadou podmínkou každého návrhu na zahájení soudního řízení, musí podat žalující strana (viz rozsudek ze dne 27. března 2019, Canadian Solar Emea a další v. Rada, C-236/17 P, EU:C:2019:258, bod 91 a citovaná judikatura).

346 Právní zájem žalobce na podání žaloby musí ve vztahu k předmětu žaloby existovat ve fázi jejího podání, jinak by žaloba byla nepřípustná. Tento předmět sporu, stejně jako právní zájem na řízení, musí přetrvat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by nemohlo být vydáno rozhodnutí ve věci samé, což předpokládá, že žaloba může ve výsledku přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. dubna 2020, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych v. Komise, C-560/18 P, EU:C:2020:330, bod 38 a citovaná judikatura).

347 Je pravda, že právní zájem žalobce nemusí nutně zaniknout z důvodu, že napadený akt přestal v průběhu řízení vyvolávat účinky. Osoba dotčená tímto aktem totiž může mít nadále právní zájem na jeho zrušení, aby dosáhla zjednání nápravy své situace nebo aby přiměla autora napadeného aktu k tomu, že v budoucnu provede odpovídající změny a zabrání tak riziku, že se protiprávnost, kterou je napadený akt údajně postižen, v budoucnu zopakuje. I v případě, kdy se v důsledku okolností ukáže, že orgán, jenž zrušený akt vydal, nemůže splnit povinnost přijmout opatření vyplývající ze zrušujícího rozsudku, si může žaloba na neplatnost zachovat význam jako základ pro případnou žalobu na náhradu škody (viz rozsudek ze dne 30. června 2022, Camerin v. Komise, C-63/21 P, nezveřejněný, EU:C:2022:516, bod 48 a citovaná judikatura).

348 Je však na žalující straně, aby prokázala svůj zájem na podání žaloby tím, že relevantním způsobem odůvodní, jaký zájem má na zrušení tohoto aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. června 2022, Camerin v. Komise, C-63/21 P, nezveřejněný, EU:C:2022:516, bod 50 a citovaná judikatura).

349 Stejně tak tomu je, pokud jde o zájem na uplatnění žalobního důvodu (rozsudek ze dne 28. února 2017, JingAo Solar a další v. Rada, T-157/14, nezveřejněný, EU:T:2017:127, bod 69).

350 Z judikatury Soudního dvora rovněž vyplývá, že přetrvávání právního zájmu žalující strany musí být posuzováno in concreto, a zejména s ohledem na důsledky tvrzené protiprávnosti a na povahu tvrzené utrpěné újmy (rozsudek ze dne 28. května 2013, Abdulrahim v. Rada a Komise, C-239/12 P, EU:C:2013:331, bod 65).

351 V této souvislosti je podle judikatury žalobní důvod směřující ke zrušení nepřípustný z důvodu nedostatku právního zájmu na podání žaloby, pokud i za předpokladu, že by byl opodstatněný, by zrušení napadeného aktu na základě tohoto žalobního důvodu nemohlo žalující stranu uspokojit (viz rozsudek ze dne 9. června 2011, Evropaïki Dynamiki v. ECB, C-401/09 P, EU:C:2011:370, bod 49 a citovaná judikatura).

352 V projednávané věci je třeba nejprve připomenout skutkový kontext, do něhož spadá druhá část šestého žalobního důvodu, a to zejména tak, jak vyplývá z bodů 15 až 21 uvedených výše.

353 Především Komise žalobkyni během telefonického rozhovoru ze dne 18. října 2023 v návaznosti na e-mail ze dne 14. října 2023, který žalobkyně zaslala Komisi (viz bod 15 výše), potvrdila, že dokumenty, které by mohly odhalit novinářské zdroje, budou požívat zvláštní ochrany vycházející z postupu zavedeného za účelem ochrany důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem (viz bod 16 výše). Následně Komise v e-mailu ze dne 26. října 2023 vyzvala žalobkyni, aby jí předložila seznam dotčených osob, které jsou držiteli novinářského průkazu, a aby projednali praktické podmínky, které by umožnily zajistit ochranu novinářských zdrojů (viz bod 18 výše).

354 Ke dni 27. října 2023, který byl dnem uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím ze dne 19. září 2023 pro předložení požadovaných dokumentů, žalobkyně nepředložila žádný dokument. Téhož dne přijala Komise rozhodnutí ze dne 27. října 2023 (viz bod 19 výše).

355 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 23. listopadu 2023 podala žalobkyně žalobu na neplatnost napadeného rozhodnutí (viz bod 20 výše).

356 V dopise ze dne 6. prosince 2023 generální ředitel Generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž Evropské komise zdůraznil, že na veškeré dokumenty, které se týkají ochrany citlivých osobních údajů nebo novinářských zdrojů, se vztahují důkladné procesní záruky v souladu s příslušnými právními předpisy a judikaturou, a tyto procesní záruky podrobně popsal (viz bod 21 výše).

357 Zejména v bodě 14 dopisu ze dne 6. prosince 2023, který se týká dokumentů, jež mohou obsahovat novinářské zdroje, Komise navrhla uplatnit procesní záruky podobné těm, které byly zavedeny za účelem zajištění ochrany důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem. V praxi se předpokládalo, že osoby, kterých se napadené rozhodnutí týká a které jsou držiteli novinářského průkazu, budou moci nahlédnout do dokumentů splňujících kritéria uvedená v napadeném rozhodnutí, identifikovat informace, na které se taková ochrana vztahuje, a předložit upravenou verzi identifikace novinářských zdrojů (nebo není-li to možné, vyjmout dokument z předkládaných podkladů, pokud nebylo možné poskytnout nedůvěrnou verzi). Jelikož je žalobkyně odpovědná za úplné a správné předložení všech dokumentů spadajících do působnosti napadeného rozhodnutí, je na ní, aby předložila zbývající dokumenty a souhrnnou tabulku s podrobným popisem povahy odstraněných informací nebo dokumentů vyňatých z předkládaných podkladů.

358 Jak vyplývá z výše uvedeného bodu 22, byly tyto záruky týkající se ochrany novinářských zdrojů formalizovány rozhodnutím ze dne 24. ledna 2024, jehož bod 13 písm. b) odůvodnění stanoví, že osoby, kterých se napadené rozhodnutí týká a které jsou držiteli novinářského průkazu, budou moci nahlédnout do dokumentů splňujících kritéria uvedená v napadeném rozhodnutí, identifikovat informace, na které se taková ochrana vztahuje, a předložit upravenou verzi identifikace novinářských zdrojů, nebo, není-li to možné, vyjmout dokument z předkládaných podkladů, pokud není možné poskytnout nedůvěrnou verzi. Rovněž se předpokládá, že bude na žalobkyni, aby předložila zbývající dokumenty a souhrnnou tabulku s podrobným popisem povahy odstraněných informací nebo dokumentů vyňatých z předkládaných podkladů.

359 Je třeba uvést, že Komise v dopise ze dne 25. ledna 2024 informovala Tribunál o přijetí rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 a vyzvala žalobkyni, aby svou žalobu upravila na základě článku 86 jednacího řádu. Tento dopis byl zařazen do spisu a doručen žalobkyni dne 1. února 2024.

360 V této souvislosti je třeba poznamenat, že legalita unijního aktu musí být posuzována podle faktických a právních skutečností existujících ke dni, kdy byl akt přijat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. října 2013, Schaible, C-101/12, EU:C:2013:661, bod 50 a citovaná judikatura).

361 Podle ustálené judikatury však platí, že pokud je rozhodnutí nebo nařízení, které se bezprostředně a osobně dotýká jednotlivce, v průběhu řízení nahrazeno aktem se stejným předmětem, musí být tento akt považován za novou skutečnost, která umožňuje žalující straně upravit její návrhová žádání a žalobní důvody. Bylo by totiž v rozporu s řádným výkonem spravedlnosti a požadavkem na hospodárnost řízení požadovat po žalující straně, aby podala novou žalobu. Mimoto by bylo nespravedlivé, kdyby dotčený orgán mohl na kritiku obsaženou v žalobě podané proti aktu k unijnímu soudu reagovat tak, že by změnil napadený akt nebo jej nahradil jiným, a dovolávat se v průběhu soudního řízení této změny nebo tohoto nahrazení, aby tak druhého účastníka řízení zbavil možnosti rozšířit původní návrhová žádání a žalobní důvody na pozdější akt nebo proti němu předložit doplňující návrhová žádání a žalobní důvody (viz rozsudek ze dne 6. září 2013, Bank Melli Iran v. Rada, T-35/10 a T-7/11, EU:T:2013:397, bod 53 a citovaná judikatura).

362 V článku 86 odst. 1 a 2 jednacího řádu bylo v tehdy platném znění stanoveno, že je-li akt, jehož zrušení je navrhováno, nahrazen nebo změněn jiným aktem se stejným předmětem, může žalobce před ukončením ústní části řízení nebo před rozhodnutím Tribunálu, že rozhodne bez konání ústní části řízení, svou žalobu upravit tak, že tuto novou skutečnost zohlední. Úprava žaloby musí být provedena samostatným podáním a ve lhůtě stanovené v čl. 263 šestém pododstavci SFEU, v níž lze navrhnout zrušení aktu, který je důvodem úpravy žaloby.

363 V projednávané věci spočívá postoj žalobkyně, jak jej vyjádřila ve své replice, ve své odpovědi na organizační procesní opatření, jakož i na jednání, v první řadě v tom, že přijetí rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 nemůže mít za následek zpětnou nápravu vad napadeného rozhodnutí v průběhu řízení. Žalobkyně rovněž upřesňuje, že tato žaloba se týká výhradně napadeného rozhodnutí, které nebylo změněno rozhodnutím ze dne 24. ledna 2024, jehož článek 1 mění článek 2 rozhodnutí ze dne 27. října 2023 a článek 2 stanoví uložení penále. Podle žalobkyně tedy nebyl důvod měnit předmět žaloby, jak je v rámci této žaloby vymezen.

364 Je však třeba konstatovat, že rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 v podstatě mění napadené rozhodnutí ve třech ohledech.

365 Zaprvé, jak vyplývá z bodu 22 výše, článek 1 rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 stanoví prodloužení lhůty, která byla původně stanovena rozhodnutím ze dne 27. října 2023 na 1. prosince 2023, do 7. února 2024, přičemž tato prodloužená lhůta byla sama o sobě prodloužením lhůty stanovené rozhodnutím ze dne 19. září 2023 do 27. října 2023.

366 Zadruhé bod 13 odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 stanoví v písmenu a) k napadenému rozhodnutí dodatečné procesní záruky za účelem zajištění ochrany citlivých osobních údajů, a to zavedením postupu virtuální datové místnosti v souladu s návrhem v dopise ze dne 6. prosince 2023.

367 Zatřetí v písmenu b) bodu 13 odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 jsou stanoveny procesní záruky zaměřené na ochranu novinářských zdrojů, čímž se potvrzuje postup navržený v dopise ze dne 6. prosince 2023. Tyto záruky jsou v podstatě stejné jako ty, o nichž Komise a žalobkyně neformálně jednali a které vycházejí z postupu zavedeného za účelem ochrany důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem (viz body 353 až 357 výše).

368 Ve druhé řadě, jak již bylo uvedeno v bodě 359 výše, je třeba konstatovat, že žalobkyni nebyla odňata možnost rozšířit svá původní návrhová žádání a žalobní důvody na rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 nebo předložit dodatečná návrhová žádání a žalobní důvody ve smyslu judikatury citované v bodě 361 výše.

369 Jak vyplývá z výše uvedených bodů 353 až 357, je třeba poznamenat, že v rámci svého dialogu s Komisí se žalobkyně ještě před podáním žaloby dne 23. listopadu 2023 dozvěděla o snahách Komise najít řešení pro ochranu novinářských zdrojů, které by vycházelo z postupu zavedeného za účelem ochrany důvěrnosti komunikace mezi advokátem a klientem.

370 Žalobkyně se však rozhodla, že svou žalobu neupraví tak, aby zohledňovala rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024, ani nepodá proti uvedenému rozhodnutí žalobu novou.

371 Ve třetí řadě, jak vyplývá z ustálené judikatury citované v bodech 345 až 348 výše, žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou je přípustná pouze v případě, že tato osoba má zájem na zrušení napadeného aktu. Předpokladem takového zájmu, jehož prokázání je na žalobkyni, je, že samotné zrušení tohoto aktu může vyvolat právní následky a že žaloba může ve výsledku přinést straně, která ji podala, prospěch.

372 V projednávané věci žalobkyně v reakci na organizační procesní opatření tvrdí, že její zájem na zpochybnění existence procesních záruk zaměřených na ochranu novinářských zdrojů v rámci druhé části šestého žalobního důvodu přetrvával, jelikož Komise nemůže zpětně odstranit vady, které mají vliv na legalitu napadeného rozhodnutí, ani stanovené záruky nebyly takové povahy, aby zabránily jakémukoli narušení ochrany novinářských zdrojů. V této souvislosti předkládá nové argumenty, jejichž cílem je zpochybnit dostatečnost záruk stanovených rozhodnutím ze dne 24. ledna 2024.

373 Na jedné straně však nové argumenty, které zpochybňují dostatečnost uvedených záruk a které byly předloženy poprvé ve fázi odpovědi na organizační procesní opatření, musí být zamítnuty jako nepřípustné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. ledna 2025, Ben Ali v. Rada, T-178/23, nezveřejněný, EU:T:2025:114, bod 54).

374 Na straně druhé je třeba konstatovat, že touto odpovědí žalobkyně neprokázala, že její zájem na podání žaloby v rámci druhé části šestého žalobního důvodu trvá. Žalobkyně zejména nevysvětluje, z jakých důvodů by jí zrušení napadeného rozhodnutí mohlo přinést prospěch po přijetí rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024, které se žalobkyně v rámci této žaloby rozhodla nezpochybnit.

375 V této souvislosti je třeba poznamenat, že před přijetím rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024 žalobkyně Komisi nepředložila žádný dokument.

376 Jak vyplývá ze spisu a jak potvrdila žalobkyně na jednání, předala Komisi dokumenty nejprve v únoru 2024 a poté v září a prosinci 2024. Na jednání žalobkyně uvedla, že v prosinci 2024 obdržela Komise dokumenty, které splňovaly podmínky napadeného rozhodnutí, s výjimkou dokumentů, na něž se vztahuje důvěrnost komunikace mezi advokátem a klientem a ochrana novinářských zdrojů a soukromí dotčených osob.

377 Napadené rozhodnutí tedy v tomto ohledu nemělo žádné právní účinky v období mezi jeho přijetím, tj. 19. září 2023, a dnem nabytí účinnosti rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024.

378 Žalobkyně by tedy nemohla mít žádný prospěch z případného zrušení napadeného rozhodnutí na základě absence procesních záruk týkajících se ochrany novinářských zdrojů.

379 Mimo to je třeba upřesnit, že v rámci této žaloby žalobkyně nevznáší žádné nároky na náhradu škody a neodvolává se na žádný zájem na pokračování v řízení ve smyslu judikatury uvedené výše v bodě 347.

380 Na základě výše uvedených úvah lze dospět k závěru, že žalobkyně neprokázala trvající právní zájem na žalobě v rámci druhé části šestého žalobního důvodu.

381 Je tedy třeba zamítnout druhou část šestého žalobního důvodu, a tudíž zamítnout šestý žalobní důvod v plném rozsahu.

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nedostatku přiměřených záruk na ochranu práva na respektování soukromého života

382 Ve svém sedmém žalobním důvodu žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné záruky ochrany práva na respektování soukromého života, zakotveného v článku 7 Listiny a v článku 8 EÚLP.

383 Žalobkyně se domnívá, že skutečnost, že napadené rozhodnutí ji ukládá předložení dokumentů týkajících se soukromého života některých jejích zaměstnanců a členů vedení, je v podstatě prokázána následujícími skutečnostmi. Zaprvé do působnosti napadeného rozhodnutí pro dotčené období spadají soukromé nebo osobní mobilní telefony či tablety (dále jen „osobní komunikační prostředky“), které byly alespoň jednou použity pro pracovní účely. Zadruhé dokumenty, které odpovídají bodu III odst. 7 přílohy napadeného rozhodnutí, musí být předloženy v plném rozsahu. Zatřetí napadené rozhodnutí neobsahuje žádné ustanovení týkající se procesních záruk na ochranu soukromého života. Začtvrté, francouzské pracovní právo odporuje povinnostem, jež ukládá napadené rozhodnutí. Kdyby žalobkyně splnila povinnost uloženou napadeným rozhodnutím shromažďovat, zpracovávat a předávat Komisi dokumenty týkající se soukromého života některých jejích zaměstnanců a členů vedení, vystavila by se trestním sankcím a porušila by právo těchto osob na respektování soukromého života.

384 V této souvislosti upřesňuje, že podle francouzského práva nesmí zaměstnavatel nahlížet do dopisů ani e-mailů, které zaměstnanec zasílá nebo přijímá na svém pracovišti, ani do dokumentů, které má zaměstnanec na svém pracovišti a které označil za osobní, ledaže by dotyčný byl při nahlížení přítomen nebo byl k tomu vyzván. Zaměstnavatel navíc nesmí nahlížet do e-mailů, které zaměstnanec odeslal ze své osobní e-mailové schránky, odlišné od pracovní e-mailové schránky, nebo jež do této schránky obdržel, ani do konverzací, které zaměstnanec vede prostřednictvím okamžitých osobních zpráv, jinak se dopustí trestného činu porušení listovního tajemství, a to i v případě, že si zaměstnanec osobní e-mailovou schránku nainstaloval nebo ji prohlížel na počítači, který mu poskytl zaměstnavatel.

385 Ve své replice žalobkyně tvrdí, že Komise zaměňuje pojmy „osobní údaje“ a informace spadající do oblasti „soukromého života“. Podle žalobkyně je však pojem „osobní údaje“ užší než pojem „soukromý život“. Domnívá se, že ochrana, kterou Komise údajně vyhrazuje pouze pro osobní údaje, se nevztahuje na informace, které sice nejsou striktně osobní, ale na něž se vztahuje základní právo na respektování soukromého života.

386 Komise argumenty žalobkyně odmítá.

387 Podle článku 7 Listiny má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace.

388 Článek 7 Listiny obsahuje práva odpovídající právům zaručeným článkem 8 odst. 1 EÚLP, podle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence [viz rozsudek ze dne 8. prosince 2022, Google (Odstranění odkazu obsahujícího údajně nepravdivé informace ze seznamu výsledků vyhledávání), C-460/20, EU:C:2022:962, bod 59 a citovaná judikatura]. V souladu s čl. 52 odst. 3 Listiny je tedy třeba dát článku 7 Listiny tentýž smysl a dosah, jaký je přiznán čl. 8 odst. 1 EÚLP, jak je vykládán judikaturou ESLP (viz rozsudek ze dne 17. prosince 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, bod 70 a citovaná judikatura).

K existenci zásahu napadeného rozhodnutí do výkonu práva stanoveného v článku 7 Listiny

389 Podle ustálené judikatury platí, že sdělování osobních údajů třetí straně, například veřejnému orgánu, je zásahem do základního práva zakotveného v článku 7 Listiny, bez ohledu na následné využití sdělených informací, a to i v případě, že neexistují okolnosti, na jejichž základě by bylo možné tento zásah označit za „závažný“. Totéž platí pro uchovávání osobních údajů a pro jejich zpřístupňování za účelem jejich využití veřejnými orgány. Není důležité, zda dotyčné informace o soukromém životě představují citlivé údaje nebo zda dotyčné osoby utrpěly z důvodu tohoto zásahu nepříznivé následky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 2. října 2018, Ministerio Fiscal, C-207/16, EU:C:2018:788, bod 51 a citovaná judikatura, a ze dne 21. června 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, bod 96 a citovaná judikatura). V tomto ohledu není relevantní skutečnost, že se dotyčné údaje mohou týkat profesní činnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 a C-601/20, EU:C:2022:912, bod 38 a citovaná judikatura).

390 V této souvislosti Soudní dvůr již měl příležitost potvrdit, že zajištění elektronické pošty provedené během prohlídek podnikatelských nebo obchodních prostor fyzické osoby nebo prostor obchodní společnosti představuje zásah do výkonu práva zaručeného článkem 7 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, body 70 až 73 a 80 a citovaná judikatura).

391 V projednávané věci – jak vyplývá z výše uvedených bodů 6 až 12 a 19 – napadené rozhodnutí v podstatě ukládá žalobkyni povinnost shromažďovat a předat Komisi jednak dokumenty, které v dotčeném období zaslalo nebo obdrželo 14 dotčených osob (včetně jejich nástupců a předchůdců), které jsou jmenovitě uvedeny v bodě II odst. 5 jeho přílohy a obsahují alespoň jeden z vyhledávacích výrazů uvedených v bodě VII této přílohy, a jednak dokumenty, jež byly během dotčeného období předmětem výměny mezi čtyřmi osobami jmenovitě uvedenými v bodě III odst. 7 písm. a) až c) této přílohy. Tato povinnost se vztahuje jak na komunikaci prováděnou jak prostřednictvím pracovních komunikačních prostředků, tak prostřednictvím osobních komunikačních prostředků, pokud byly tyto prostředky alespoň jednou použity k pracovní komunikaci.

392 Za těchto okolností mohou dokumenty, které mají být shromážděny, zpracovány a předány Komisi, obsahovat informace týkající se soukromého života některých zaměstnanců a členů vedení žalobkyně. V důsledku toho by provedení napadeného rozhodnutí mohlo vést k zásahu do práva zaručeného článkem 7 Listiny.

393 Pokud jde o závažnost zásahu, je třeba připomenout, že na jedné straně se povinnost uložená napadeným rozhodnutím vztahuje i na komunikaci prostřednictvím osobních komunikačních prostředků, pokud byly tyto prostředky alespoň jednou použity k pracovní komunikaci. Na druhou stranu napadené rozhodnutí nejenže ukládá povinnost předat dokumenty, jež byly předmětem výměny během celého dotčeného období, pokud jde o osoby uvedené v bodě 391 výše, ale v bodě III odst. 9 své přílohy rovněž stanoví povinnost předat veškerou korespondenci mezi určitými osobami, pokud byť jediná zpráva odpovídá vyhledávacím výrazům uvedeným ve zmíněném rozhodnutí.

394 V důsledku toho může provedení napadeného rozhodnutí vést k předání osobních údajů velmi rozmanité povahy, které lze předem jen těžko určit a které mohou mít potenciálně značný rozsah. Kromě toho mohou informace shromážděné z osobních komunikačních prostředků poskytnout více údajů o citlivých aspektech soukromého života dotčených osob než informace získané z pracovních komunikačních prostředků. Z toho vyplývá, že tyto údaje jako celek umožňují vyvodit přesné závěry týkající se soukromého života dotčených osob.

395 Sdělení citlivých informací o soukromém životě dotčených osob, které svou povahou umožňují vyvodit přesné závěry o jejich soukromém životě, představuje závažný zásah do základního práva zakotveného v článku 7 Listiny [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 1. srpna 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (C-184/20, EU:C:2022:601, bod 105), ze dne 22. listopadu 2022, Luxembourg Business Registers (C-37/20 a C-601/20, EU:C:2022:912, body 41 až 44), a ze dne 30. dubna 2024, La Quadrature du Net a další (Osobní údaje a boj proti porušování autorských práv) (C-470/21, EU:C:2024:370, bod 96 a citovaná judikatura)].

396 Z toho vyplývá, že povinnost předložit informace Komisi stanovená v napadeném rozhodnutí s sebou nese riziko závažného zásahu do základního práva zakotveného v článku 7 Listiny.

397 Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí představuje ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny omezení výkonu práva na respektování soukromého života, je třeba ověřit, zda je takové omezení odůvodněné podle podmínek stanovených v tomto ustanovení.

K odůvodnění zásahu vyplývajícího z napadeného rozhodnutí

398 Podle čl. 52 odst. 1 první věty Listiny musí být každé omezení výkonu práv a svobod v ní uznaných stanoveno zákonem (požadavek označovaný v judikatuře jako „zásada legality“) a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Článek 52 odst. 1 věta druhá Listiny stanoví, že při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení těchto práv a svobod zavedena pouze tehdy, pokud jsou nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.

– *K dodržení zásady legality*

399 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že dodržování zásady legality znamená, že právní základ umožňující takové omezení musí jasně a přesně definovat jeho rozsah [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. ledna 2023, Ministerstvo na vatrešnite raboty (Registrace biometrických a genetických údajů policií), C-205/21, EU:C:2023:49, bod 65 a citovaná judikatura].

400 V projednávané věci je třeba konstatovat, že omezení výkonu základního práva zaručeného článkem 7 Listiny, které vyplývá z provedení napadeného rozhodnutí, je stanoveno legislativním aktem Unie. Napadené rozhodnutí bylo přijato na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, který Komisi svěřuje pravomoc požadovat rozhodnutím od podniků a sdružení podniků poskytnutí informací nezbytných pro plnění úkolů, které jí byly tímto nařízením svěřeny (viz body 112 až 124 výše).

401 Výkon pravomocí svěřených Komisi nařízením č. 139/2004 přispívá k zachování režimu hospodářské soutěže tak, jak jej zamýšlejí Smlouvy, který musí podniky nezbytně dodržovat (obdobně viz rozsudek ze dne 20. června 2018, České dráhy v. Komise, T-621/16, nezveřejněný, EU:T:2018:367, bod 105 a citovaná judikatura).

402 Vzhledem k tomu, že nařízení č. 139/2004 svěřuje Komisi dostatečně jasně a přesně pravomoc přijímat rozhodnutí o žádosti o informace, je napadené rozhodnutí v souladu se zásadou legality ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny.

– *K respektování podstaty základního práva zaručeného v článku 7 Listiny*

403 V judikatuře se stanoví, že právní úprava, která veřejným orgánům umožňuje obecný přístup k obsahu elektronických komunikací, musí být považována za zasahující do podstaty základního práva na respektování soukromého života zaručeného článkem 7 Listiny (viz rozsudek ze dne 6. října 2015, Schrems, C-362/14, EU:C:2015:650, bod 94 a citovaná judikatura).

404 Stejně tak opatření, které umožňuje orgánům veřejné moci získat úplný obraz soukromého a rodinného života dotčených osob, může zasahovat do podstaty základního práva zakotveného v článku 7 Listiny [rozsudky ze dne 21. června 2022, Ligue des droits humains (C-817/19, EU:C:2022:491, bod 120), ze dne 22. listopadu 2022, Luxembourg Business Registers (C-37/20 a C-601/20, EU:C:2022:912, body 50 až 52), a ze dne 21. března 2024, Landeshauptstadt Wiesbaden (C-61/22, EU:C:2024:251, body 80 a 81)].

405 Nicméně, omezení základního práva je v souladu s jeho podstatou, pokud toto právo jako takové nezpochybňuje, zejména pokud se uplatní za specifických podmínek, jsou-li tyto podmínky splněny (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudky ze dne 6. října 2015, Delvigne, C-650/13, EU:C:2015:648, bod 48, a ze dne 27. září 2017, Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, bod 64).

406 Ačkoli je tedy v první řadě v projednávané věci pravda, že informace shromážděné a předané Komisi na základě napadeného rozhodnutí mohou odhalovat velmi přesné údaje o soukromém životě dotčených osob, mohou tyto informace poskytovat pouze ojedinělé a vedlejší indicie o některých aspektech soukromého života uvedených osob. Tyto informace se totiž týkají různých kategorií údajů spadajících do oblasti soukromého života, které spolu nemusí nutně souviset a netvoří jednotný celek.

407 V této souvislosti je třeba konstatovat, že věcná, časová a osobní působnost napadeného rozhodnutí je vymezena pomocí přesného vymezení dotčeného období (bod I odst. 4 jeho přílohy), dotčených osob (bod II odst. 5 této přílohy) a vyhledávacích výrazů (bod VII téže přílohy), takže toto rozhodnutí neukládá žalobkyni povinnost shromáždit a předat Komisi veškeré dokumenty, které byly předmětem výměny jejích zaměstnanců a členů vedení (viz bod 391 výše).

408 Je rovněž třeba upřesnit, že napadené rozhodnutí se týká osobních komunikačních prostředků pouze v případě, že byly alespoň jednou použity pro pracovní účely, jak vyplývá z bodu I odst. 2 přílohy uvedeného rozhodnutí (viz výše body 8 a 391). Tato podmínka umožňuje omezit působnost napadeného rozhodnutí výhradně na osoby, které využily své osobní komunikační prostředky k pracovním účelům. V této souvislosti je třeba upřesnit, že předmětná žádost o informace má za cíl prokázat porušení pravidel hospodářské soutěže, což je oblast, v níž může docházet k relevantní komunikaci mezi dotčenými osobami i prostřednictvím jiných komunikačních prostředků, než jsou prostředky pracovní.

409 Kromě toho je třeba zdůraznit, že cílem rozhodnutí o žádosti o informace přijatého na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, jakým je napadené rozhodnutí, není shromažďovat informace týkající se soukromého života dotčených osob nebo jejich osobních údajů, jako takové, ale shromáždit informace nezbytné k ověření podezření z porušení povinností vyplývajících z uvedeného nařízení. To znamená, že informace týkající se soukromí dotčených osob a jejich osobní údaje jsou, s výjimkou případů, kdy mají obchodní význam, a jsou tudíž užitečné pro prokázání existence takového protiprávního jednání, shromažďovány pouze okrajově (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek ze dne 22. října 2002, Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, bod 45).

410 Ve druhé řadě podléhá zásah, který napadené rozhodnutí představuje, procesním zárukám týkajícím se ochrany citlivých osobních údajů. Bod IV odst. 10 písm. l) přílohy napadeného rozhodnutí totiž stanoví, že pokud některé dokumenty obsahují citlivé osobní údaje ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1, dále jen „GDPR“), budou tyto dokumenty poskytnuty v zašifrované a oddělené podobě a označeny jako „citlivé osobní údaje“.

411 V tomto ohledu je zapotřebí připomenout, že podle čl. 9 odst. 1 GDPR vykládaného ve světle bodu 10 odůvodnění GDPR vyplývá, že pojem „citlivé osobní údaje“ odkazuje na osobní údaje, které při svém zpracování vypovídají o rasovém či etnickém původu, politických názorech,

náboženském vyznání či filozofickém přesvědčení nebo členství v odborech, jakož i na genetické údaje, biometrické údaje, které při svém zpracování umožňují jedinečnou identifikaci fyzické osoby, a na údaje o zdravotním stavu, sexuálním životě nebo sexuální orientaci fyzické osoby.

412 Napadené rozhodnutí tedy stanoví zvláštní procesní záruky týkající se citlivých osobních údajů, které zajišťují, že tyto údaje jsou předávány v zašifrované a oddělené podobě.

413 V každém případě je třeba uvést, že jak vyplývá z bodu 22 výše, napadené rozhodnutí bylo změněno a doplněno rozhodnutím ze dne 24. ledna 2024. Zejména z písmena a) bodu 13 odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že pokud jde o osobní údaje, dokumenty spadající do působnosti napadeného rozhodnutí, které nesouvisí s obchodní činností žalobkyně a obsahují citlivé osobní údaje ve smyslu článku 9 GDPR a článku 10 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. 2018, L 295, s. 39), mohou být umístěny do virtuální datové místnosti, jak je stanoveno v bodě 2 výroku usnesení ze dne 29. října 2020, Facebook Ireland v. Komise (T-451/20 R, nezveřejněné, EU:T:2020:515), a ze dne 29. října 2020, Facebook Ireland v. Komise (T-452/20 R, nezveřejněné, EU:T:2020:516), aby Komise mohla ověřit, zda nejsou pro její šetření irelevantní.

414 Na jednání Komise vysvětlila, že procesní záruky stanovené v bodě IV odst. 10 písm. l) přílohy napadeného rozhodnutí a záruky stanovené v písmenu a) bodu 13 odůvodnění rozhodnutí ze dne 24. ledna 2024, se uplatní kumulativně.

415 Postup týkající se virtuální datové místnosti, stanovený rozhodnutím ze dne 24. ledna 2024, umožňuje lépe regulovat provádění napadeného rozhodnutí tím, že poskytuje dodatečné procesní záruky k zajištění ochrany citlivých osobních údajů. V této souvislosti je třeba upřesnit, že právo na ochranu osobních údajů, zakotvené v čl. 8 odst. 1 Listiny, úzce souvisí s právem na respektování soukromého života zakotveným v článku 7 Listiny, jak vyplývá z judikatury citované v bodě 444 níže a z analýzy provedené v bodech 442 až 454 níže.

416 Ve třetí řadě předávání a zpracování informací poskytnutých v rámci šetření Komise v oblasti práva hospodářské soutěže se řídí obecnými procesními zárukami, jejichž cílem je zajistit zejména bezpečnost, integritu a důvěrnost těchto údajů.

417 S osobními údaji se totiž mohou případně seznámit pouze zaměstnanci a úředníci Komise pověření provedením šetření. Zaměstnanci Komise totiž podléhají přísným povinnostem dodržovat profesní tajemství podle článku 339 SFEU a článku 17 nařízení č. 139/2004. Toto ustanovení zakazuje zaměstnancům a úředníkům Komise sdělovat získané informace nebo je využívat k jiným účelům, než pro které byly získány. Kromě toho jsou úředníci a zaměstnanci Komise vázáni článkem 17 služebního řádu úředníků Evropské unie, který jim zakazuje, a to i po odchodu z činné služby, „nepovolené poskytování informací, které získal[i] při plnění [jejich] služebních povinností, ledaže tyto informace již byly zveřejněny nebo veřejnosti zpřístupněny“.

418 Z toho vyplývá, že nelze mít za to, že by napadené rozhodnutí zasahovalo do podstaty článku 7 Listiny.

– *Ke sledování cílů obecného zájmu uznaných Unií*

419 Podle judikatury sleduje právo hospodářské soutěže cíl, který je nezbytný pro fungování vnitřního trhu, a sice zajistit, aby hospodářská soutěž nebyla na tomto trhu narušována na úkor obecného zájmu, individuálních podniků a spotřebitelů [v tomto smyslu viz a obdobně rozsudky ze dne 22. března 2022, bpost (C-117/20, EU:C:2022:202, bod 46 a citovaná judikatura), ze dne 22. března 2022, Nordzucker a další (C-151/20, EU:C:2022:203, bod 51 a citovaná judikatura), a ze dne 20. června 2018, České dráhy v. Komise, T-621/16, nezveřejněné, EU:T:2018:367, bod 105 a citovaná judikatura)].

420 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že napadené rozhodnutí představuje projev pravomocí svěřených Komisi článkem 11 nařízení č. 139/2004, jež mají za cíl umožnit jí plnit úkol, který jí svěřují Smlouvy, a to dohlížet na dodržování práva hospodářské soutěže na vnitřním trhu.

421 Význam obecného zájmu spojeného s účinným uplatňováním práva hospodářské soutěže zdůrazňuje také ESLP. Zejména s ohledem na negativní dopady, které porušení tohoto práva mohou mít na hospodářskou soutěž na trzích, a na obtížnost jejich odhalování a vyšetřování, je důležité, aby orgány pro ochranu hospodářské soutěže a další orgány pověřené uplatňováním práva mohly koordinovat své úsilí s cílem odhalovat a postihovat tyto praktiky narušující hospodářskou soutěž. Uplatňování práva hospodářské soutěže je nezbytné pro zachování výkonnostního potenciálu a spravedlnosti hospodářských trhů, a tím i pro hospodářský blahobyt dané země (viz ESLP, 1. dubna 2025, Ships Waste Oil Collector B. V. a další proti Nizozemsku, CE:ECHR:2025:0401JUD000279916, bod 197 a citovaná judikatura).

422 Tento cíl představuje cíl obecného zájmu, jímž lze odůvodnit i závažný zásah do základního práva zakotveného v článku 7 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 20).

423 Napadené rozhodnutí tedy přispívá k naplnění cíle obecného zájmu uznaného Unií.

– *K dodržení zásady proporcionality*

424 Soudní dvůr ve své judikatuře konstatoval, že zásada proporcionality vyžaduje, aby omezení práv a svobod zakotvených v Listině, která mohou být zavedena zejména akty unijního práva, nepřekračovala meze toho, co je přiměřené a nezbytné k dosažení sledovaných legitimních cílů nebo potřeby ochrany práv a svobod druhého, přičemž se rozumí, že pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a jím způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům. Možnost odůvodnit omezení práv zaručených v článku 7 Listiny musí být tedy posuzována z hlediska závažnosti zásahu, který takové omezení představuje, a musí být ověřeno, že význam cíle obecného zájmu sledovaného tímto omezením je úměrný závažnosti zásahu (rozsudky ze dne 8. prosince 2022, Orde van Vlaamse Balies a další, C-694/20, EU:C:2022:963, bod 41 a citovaná judikatura).

– K přiměřenosti omezení

425 Pokud jde o přiměřenost omezení práva na respektování soukromého života vyplývajícího z napadeného rozhodnutí, je třeba vzít v úvahu, že s ohledem na výše uvedené body 419 až 423, rozhodnutí o žádosti o informace, jako je napadené rozhodnutí, přijaté na základě čl. 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, představuje přiměřené opatření k dosažení cíle obecného zájmu, jímž je

ochrana účinné a nenarušené hospodářské soutěže na vnitřním trhu, neboť ukládá dotčeným společnostem povinnost shromáždit a předat Komisi informace nezbytné k určení existence protisoutěžních jednání.

– K nezbytnosti omezení

426 Pokud jde o požadavek nezbytnosti omezení práva na respektování soukromého života, není tento požadavek splněn, pokud lze sledovaného cíle obecného zájmu přiměřeně dosáhnout stejně účinným způsobem jinými prostředky, které by méně zasahovaly do základních práv dotčených osob. Požadavek nezbytnosti je naproti tomu splněn, pokud cíle sledovaného dotčeným zpracováním údajů nelze přiměřeně dosáhnout stejně účinným způsobem jinými prostředky, které by méně zasahovaly do základních práv dotčených osob, zejména do práva na respektování soukromého života, které je zaručeno v článku 7 Listiny [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. října 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu), C-548/21, EU:C:2024:830, body 87 a 88 a citovaná judikatura].

427 V této souvislosti je třeba připomenout, že v digitalizovaném prostředí je samozřejmostí, že výměna informací v rámci podniku nebo mezi podniky probíhá z velké části elektronickou cestou, a to prostřednictvím pracovních, či dokonce osobních komunikačních prostředků.

428 Vyšetřovací pravomoci, jimiž Komise disponuje v oblasti práva hospodářské soutěže, by však mohly ztratit svůj užitečný účinek, pokud by se podniky mohly vyhnout povinnosti odpovědět na žádost o informace pouze z toho důvodu, že některé dokumenty nesou označení „osobní“ nebo „soukromé“ či jsou zasílány prostřednictvím osobních komunikačních prostředků, aniž by byla posouzena otázka, zda tyto dokumenty ve skutečnosti obsahují informace související s obchodní činností dotčených podniků.

429 Aby bylo tedy zajištěna účinnost práva hospodářské soutěže, musí mít Komise možnost vyžádat si veškeré informace, které potřebuje k plnění úkolů, které jí byly svěřeny nařízením č. 139/2004 a jsou obsaženy v pracovních, či dokonce osobních komunikačních prostředcích, pokud byly tyto prostředky použity k pracovním účelům, a to při dodržení práva na respektování soukromého života zakotveného v článku 7 Listiny.

430 Povinnost uložená žalobkyni napadeným rozhodnutím, aby shromáždila a předala Komisi dokumenty, na které se v něm odkazuje, a s tím spojené podpůrné shromažďování údajů týkajících se soukromého života, je třeba považovat za nezbytné k dosažení cíle obecného zájmu spočívajícího v ochraně hospodářské soutěže na vnitřním trhu, jelikož tohoto cíle nelze rozumně dosáhnout stejně účinně jinými prostředky, které by méně zasahovaly do základních práv, zejména do práva na respektování soukromého života zaručeného článkem 7 Listiny.

– K striktní přiměřenosti omezení

431 Posouzení toho, zda je omezení výkonu základního práva zaručeného článkem 7 Listiny striktně přiměřené, vyžaduje zvážení všech relevantních okolností projednávané věci. Mezi tyto okolnosti patří závažnost takto uloženého omezení výkonu dotčených základních práv, která závisí na povaze a citlivosti údajů, k nimž mohou mít příslušné orgány přístup, na významu cíle obecného zájmu sledovaného omezením, na souvislosti mezi vlastníkem předmětných dokumentů a dotčeným protiprávním jednáním a na významu dotčených údajů pro zjištění skutkového stavu

[viz rozsudek ze dne 4. října 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu), C-548/21, EU:C:2024:830, body 89 a 90 a citovaná judikatura].

432 Zaprvé, pokud jde o závažnost zásahu, nese s sebou – jak vyplývá z bodu 396 výše – povinnost předložit informace Komisi, stanovená v napadeném rozhodnutí, riziko závažného zásahu do základního práva zakotveného v článku 7 Listiny.

433 Je však třeba upřesnit, že napadené rozhodnutí neposkytuje Komisi úplný a nekontrolovaný přístup ke všem údajům obsaženým v osobních komunikačních prostředcích dotčených osob a jeho cílem není zavedení režimu nepřetržitého, necíleného a systematického dohledu, včetně automatizovaného posuzování osobních údajů všech zaměstnanců a členů vedení žalobkyně, a ostatně ani osob dotčených uvedeným rozhodnutím [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. června 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, body 98 až 111, a ze dne 4. října 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu), C-548/21, EU:C:2024:830, body 91 až 95 a citovaná judikatura].

434 Je totiž třeba zaprvé upřesnit, že v rámci dokumentů shromážděných na základě napadeného rozhodnutí se údaje týkající se soukromého života při vyhledávání obchodních informací o dané společnosti objevují spíše sporadicky. V této souvislosti tyto údaje samy o sobě neumožňují bez dalšího zpracování získat ucelený přehled o soukromém životě dotčené osoby, což v žádném případě není cílem tohoto šetření.

435 Zadruhé, jak bylo uvedeno v bodech 8 a 408 výše, vztahuje se povinnost vyplývající z napadeného rozhodnutí na komunikaci prováděnou jak prostřednictvím pracovních komunikačních prostředků, tak prostřednictvím osobních komunikačních prostředků dotčených osob, jako jsou jejich osobní mobilní telefony, pouze v případě, že byly tyto prostředky alespoň jednou použity pro pracovní účely. Rozsah žádosti o informace se tedy jeví jako omezený, pokud jde o povinnost předložit dokumenty uvedené v bodě III odst. 7 přílohy napadeného rozhodnutí a pocházející z osobních komunikačních prostředků, a to s cílem omezit zásah do práva na respektování soukromého života zakotveného v článku 7 Listiny.

436 Zatřetí je třeba poznamenat, že dotčené osoby byly vybrány buď z důvodu významu jejich funkcí a pověření, které vykonávají v rámci útvarů žalobkyně nebo jejího hlavního akcionáře, anebo z důvodu jejich postavení jako držitelů novinářských průkazů, a to v rozsahu, v jakém se uvedená žádost zaměřuje na zjištění, zda žalobkyně vyvíjela rozhodující vliv na společnost Lagardère, jak vyplývá z okolností uvedených v bodě 10 výše. Z tohoto důvodu se napadené rozhodnutí nejen omezuje na výzvu k předložení příslušných dokumentů ze strany osob patřících k vrcholovému vedení žalobkyně, ale také přísně upravuje předávání informací osobami, které jsou držiteli novinářských průkazů, jak vyplývá z výše uvedených bodů 353 až 358.

437 Zadruhé z informací uvedených v bodech 419 až 423 výše vyplývá, že význam cíle ochrany účinné a nenarušené hospodářské soutěže na vnitřním trhu může odůvodnit zásah – a to dokonce závažný – do práva na dodržování základního práva zakotveného v článku 7 Listiny.

438 Zatřetí, pokud jde o souvislost mezi vlastníkem daných komunikačních prostředků a předmětným protiprávním jednáním, je třeba poznamenat, že shromažďování údajů týkajících se soukromého života, které mohou být obsaženy v pracovních a soukromých komunikačních prostředcích, jež byly alespoň jednou použity pro pracovní účely, jakož i přístup k nim, jsou v zásadě v rámci získávání informací obchodní povahy, které mají za cíl usvědčit společnost, která je předmětem

vyšetřování, podružné. Z toho vyplývá, že shromažďování osobních údajů a přístup k nim v rámci vyšetřování v oblasti hospodářské soutěže neslouží v zásadě k určení odpovědnosti fyzické osoby, jíž se tyto údaje týkají, za porušení pravidel hospodářské soutěže, ale pouze k určení takové odpovědnosti právnické osoby, s níž má tato fyzická osoba pracovní poměr.

439 Začtvrté je třeba připomenout, že existence soudního přezkumu a posteriori představuje základní záruku k zajištění slučitelnosti vyšetřovacího opatření s článkem 7 Listiny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. června 2015, Deutsche Bahn a další v. Komise, C-583/13 P, EU:C:2015:404, bod 32 a citovaná judikatura). Právě v tomto smyslu článek 11 odst. 3 nařízení č. 139/2004, na jehož základě bylo přijato napadené rozhodnutí, uvádí, že rozhodnutí o žádosti o informace musí obsahovat upozornění na právo nechat taková rozhodnutí přezkoumat unijním soudem.

440 Vzhledem k tomu, že jde o otázku, zda jsou omezení práva na ochranu soukromého života, zaručeného článkem 7 Listiny, jež vyplývají z napadeného rozhodnutí, striktně přiměřená, nejeví se nevýhody spojené s provedením napadeného rozhodnutí jako nepřiměřené ve vztahu k cíli obecného zájmu tohoto rozhodnutí, jímž je ochrana hospodářské soutěže na vnitřním trhu (viz body 419 až 423 výše).

441 Tento závěr nemůže být ostatními argumenty žalobkyně zpochybněn.

442 Zaprvé, pokud jde o rozlišení mezi pojmem „osobní údaje“ a pojmem „informace spadající do soukromého života“, na které se stěžovatelka odvolává, je pravda, že napadené rozhodnutí stanoví procesní záruky týkající se citlivých osobních údajů, jak jsou definovány v čl. 9 odst. 1 GDPR.

443 Je však třeba zdůraznit, že pouhá skutečnost, že procesní záruky stanovené napadeným rozhodnutím se vztahují výlučně na citlivé osobní údaje, a nikoli obecně na údaje týkající se soukromého života, neznamená sama o sobě, že uvedené rozhodnutí nerespektuje základní právo na respektování soukromého života zakotvené v článku 7 Listiny.

444 Právo na ochranu osobních údajů, zakotvené v čl. 8 odst. 1 Listiny, je totiž úzce spojeno s právem na respektování soukromého života zakotveným v čl. 7 Listiny [rozsudky ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert (C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 47), a ze dne 24. listopadu 2011, Asociación Nacional de Establecimientos Financieros de Crédito, C-468/10 a C-469/10, EU:C:2011:777, bod 41)].

445 V tomto ohledu se podle judikatury Soudního dvora respektování práva na soukromý život v souvislosti se zpracováním osobních údajů, přiznaného články 7 a 8 Listiny, vztahuje na veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (rozsudek ze dne 9. listopadu 2010 Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 52). Jsou-li tedy splněny podmínky pro zákonné zpracování osobních údajů podle GDPR, má se v zásadě za to, že toto zpracování splňuje rovněž požadavky stanovené v článcích 7 a 8 Listiny [rozsudek ze dne 5. června 2023, Komise v. Polsko (Nezávislost a soukromý život soudců), C-204/21, EU:C:2023:442, bod 332].

446 V projednávané věci je třeba připomenout, že podle čl. 6 odst. 1 písm. c) GDPR žalobkyně zákonným způsobem zpracovává osobní údaje tím, že Komisi předá dokumenty obsahující takové údaje, které jsou požadovány na základě napadeného rozhodnutí.

447 Kromě toho podle čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení 2018/1725 mohou orgány Unie zákonně zpracovávat osobní údaje, pokud je to nezbytné ke splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým jsou tyto orgány pověřeny.

448 Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu projevem výkonu pravomocí svěřených Komisi nařízením č. 139/2004, který, jak vyplývá z bodu 420 výše, přispívá k zachování soutěžního režimu zamýšleného Smlouvami, jehož dodržování je pro podniky závazné.

449 Mimoto je na místě připomenout, že základní právo zakotvené v článku 7 Listiny se neprojevuje jako absolutní výsada, ale musí být nahlíženo ve vztahu k jeho společenské funkci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. června 2022, Ligue des droits humains, C-817/19, EU:C:2022:491, bod 112 a citovaná judikatura).

450 V projednávané věci, jak vyplývá z analýzy uvedené v bodech 403 až 418 a 424 až 440 výše, omezení práva na respektování soukromého života zaručeného článkem 7 Listiny, která vyplývají z napadeného rozhodnutí, nezasahují do podstaty tohoto základního práva a nejsou nepřiměřená vzhledem k cíli ochrany účinné a nenarušené hospodářské soutěže na vnitřním trhu, který uvedené rozhodnutí sleduje.

451 Argument žalobkyně, podle něhož se procesní záruky stanovené v napadeném rozhodnutí nevztahují na veškeré údaje týkající se soukromí dotčených osob, ale pouze na citlivé osobní údaje, nemůže jako takový zpochybnit soulad napadeného rozhodnutí se základním právem zakotveným v článku 7 Listiny.

452 V každém případě, i když je pravda, že napadené rozhodnutí zmiňuje pouze záruky týkající se citlivých osobních údajů, z výše uvedeného bodu 23 rovněž vyplývá, že Komise uplatnila záruku virtuální datové místnosti na údaje spadající do soukromé sféry.

453 Je sice třeba poznamenat, že toto rozšíření působnosti virtuální datové místnosti na dokumenty spadající do soukromé sféry nebylo formalizováno žádným rozhodnutím.

454 Jak nicméně vyplývá z níže uvedených bodů 472 a 473, Komise prokázala odhodlání chránit soukromí dotčených osob tím, že vyhověla žádosti o odstranění některých dokumentů obsahujících informace týkající se soukromého života, kterou žalobkyně podala dne 21. ledna 2025.

455 Zadruhé, pokud jde o argument žalobkyně týkající se požadavku obsaženého v bodě III odst. 9 přílohy napadeného rozhodnutí, aby byly předloženy dokumenty odpovídající bodu III odst. 7 uvedené přílohy v plném znění, stačí připomenout, že – jak vyplývá z bodu 240 výše – takový argument nemůže prokazovat porušení zásady přiměřenosti, jelikož kontext informací může usnadnit jejich pochopení a objasnit jejich relevantnost pro účely šetření.

456 Zatřetí žalobkyně tvrdí, že na základě napadeného rozhodnutí by Komisi mohly být předány dokumenty, na které se vztahuje ochrana soukromého života nebo které obsahují osobní údaje týkající se „politických názorů“ či „náboženského vyznání“ některých dotčených osob. V této souvislosti je třeba shodně s Komisí poznamenat, že některé dokumenty obsahující „politické názory“ nebo údaje týkající se „náboženského vyznání“ mohou patřit mezi dokumenty související s obchodní činností žalobkyně a mohly by být relevantní pro šetření Komise, a to v rozsahu, v jakém se toto šetření částečně týká možného rozhodujícího vlivu, který byl údajně vyvíjen na publikace nebo subjekty skupiny Lagardère v souvislosti s politickými, náboženskými či

filozofickými tématy. Žalobkyně navíc neuvádí žádné alternativní ani doplňkové vyhledávací výrazy, u nichž by byla menší pravděpodobnost, že by vygenerovaly údaje týkající se politických názorů dotčených osob.

457 Začtvrté, pokud jde o argument žalobkyně, že francouzské pracovní právo je v rozporu s nařízením obsaženým v napadeném rozhodnutí, je třeba nejprve připomenout, že podle ustálené judikatury zásada přednosti unijního práva zakotvuje nadřazenost tohoto práva nad právem členských států a ukládá všem orgánům členského státu povinnost zajišťovat plný účinek norem Unie, přičemž právo členských států nemůže narušovat účinek přiznaný těmto jednotlivým normám na území uvedených států (viz rozsudek ze dne 18. ledna 2022, Thelen Technopark Berlin, C-261/20, EU:C:2022:33, bod 25 a citovaná judikatura).

458 V projednávané věci je třeba v každém případě poznamenat, že žalobkyně nepředložila konkrétní analýzu jednotlivých ustanovení francouzského práva, která jsou pouze zmíněna v poznámkách pod čarou 160 a 161 žaloby.

459 Vzhledem k tomu, že nebyla předložena žádná další vysvětlení ani důkazy, je třeba argument žalobkyně vycházející z francouzského pracovního práva zamítnout, neboť nesplňuje požadavky na přesnost stanovené v čl. 76 písm. d) jednacího řádu.

460 Čtvrtý žalobní důvod je tudíž třeba zamítnout.

K dalším důkazům přeloženým žalobkyní

K důkazům předloženým dne 26. července 2024

461 V podání došlým kanceláři Tribunálu dne 26. července 2024 žalobkyně s odvoláním na čl. 85 odst. 3 jednacího řádu předložila další důkazy spočívající v několika dopisech, které si vyměnila s Komisí ohledně otázky, zda a za jakých podmínek mohla organizace RSF mít k dispozici oznámení námitek, které jí bylo zasláno v rámci řízení o kontrole spojování podniků zaregistrovaného Komisí pod číslem M.10433 – Vivendi/Lagardère, nebo zda se s ním mohla seznámit.

462 Ve svých vyjádřeních ze dne 19. srpna 2024 tvrdí Komise, že důkazy předložené žalobkyní jsou nepřípustné, jelikož nejsou splněny podmínky čl. 85 odst. 3 jednacího řádu z důvodu neodůvodněného zpoždění při předložení těchto důkazů, které lze přičíst chování žalobkyně. Podle Komise žalobkyně nevysvětluje, proč čekala deset měsíců po prohlášení organizace RSF ze dne 15. června 2023, než se pokusila „zjistit, za jakých okolností mohla mít organizace RSF k dispozici důvěrný dokument ze spisu Komise či se s ním seznámit“, nebo požádat Komisi o „zahájení vnitřního šetření“, ačkoli tak mohla učinit dlouho před první výměnou písemných vyjádření. V každém případě Komise tvrdí, že tyto důkazy zjevně nemají žádný význam pro posouzení žaloby. Podle Komise mají tyto důkazy pouze za cíl zneužít dřívější spor mezi organizací RSF a žalobkyní a nijak nepodporují argumentaci, kterou žalobkyně již předložila na podporu svých žalobních důvodů. Předložení těchto důkazů je podle ní pouze dalším projevem strategie žalobkyně, která spočívá v podávání četných žádostí a procesních námitek s cílem zpomalit průběh šetření.

463 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 85 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že „[h]lavní účastníci řízení mohou výjimečně předložit nebo navrhnout další důkazy před ukončením ústní části řízení nebo před rozhodnutím Tribunálu, že rozhodne bez konání ústní části řízení, za podmínky, že je toto prodlení odůvodněné“.

464 V projednávané věci je třeba konstatovat, že dopisy předložené žalobkyní nesou datum pozdější než datum podání žaloby (23. listopadu 2023) a repliky (8. dubna 2024). Žalobkyně tedy nemohla tyto důkazy přiložit ani k replice, natož k žalobě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. ledna 2021, Bezouaoui a HB Consultant v. Komise, T-478/18, nezveřejněný, EU:T:2021:2, bod 79 a citovaná judikatura). Za těchto okolností je tedy třeba uvedené důkazy považovat za přípustné.

465 Jak však zdůrazňuje Komise, tyto důkazy nemají pro posouzení této žaloby žádný význam.

466 Je totiž třeba nejprve poznamenat, že Komise dle svého vyjádření nezaslala nedůvěrnou verzi oznámení námitek ve věci M.10433 – Vivendi/Lagardère organizaci RSF, která nebyla v uvedené věci uznána jako zúčastněná třetí strana, jelikož o to nepožádala. Z toho vyplývá, že organizace RSF mohla získat přístup k této verzi prostřednictvím zúčastněné třetí strany, která nedodržela své povinnosti týkající se zachování důvěrnosti a kterou Komise nedokázala identifikovat.

467 Jednání zúčastněné třetí strany však nelze přičítat Komisi.

468 Kromě toho Komise, jak sama zdůrazňuje, není oprávněna sdělovat třetím osobám obchodní tajemství, důvěrné informace ani citlivé osobní údaje.

469 Článek 16 odst. 2 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2023/914 ze dne 20. dubna 2023, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 139/2004 a zrušuje nařízení Komise (ES) č. 802/2004 (Úř. věst. 2023, L 119, s. 22), totiž stanoví, že „[p]okud bylo vydáno prohlášení o námitkách nebo doplňující prohlášení o námitkách, může Komise zaslat třetím osobám nedůvěrné znění tohoto prohlášení nebo je jiným vhodným způsobem informovat o povaze a předmětu řízení[; že z]a tímto účelem oznamující strany označí veškeré informace, které považují v námitkách za důvěrné, podle čl. 18 odst. 3 druhého a třetího pododstavce, a to do pěti pracovních dnů od obdržení prohlášení[; že] Komise poskytne nedůvěrné znění námitek třetím osobám pouze pro účely příslušného řízení podle nařízení […] č. 139/2004[; že t]řetí osoby toto omezení použití přijmou před obdržením nedůvěrného znění námitek“.

470 V projednávané věci však žádná skutečnost ve spisu nesvědčí o tom, že by Komise jakýmkoli způsobem zveřejnila důvěrné informace týkající se žalobkyně. Navíc žalobkyně nijak nepodložila své tvrzení, že přístup organizace RSF k nedůvěrnému znění oznámení námitek ve věci M.10433 – Vivendi/Lagardère mohl mít vliv na legalitu napadeného rozhodnutí.

471 Z toho vyplývá, že důkazy předložené žalobkyní dne 26. července 2024 nejsou pro posouzení této žaloby relevantní.

K důkazům předloženým dne 6. února 2025

472 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 6. února 2025 žalobkyně s odvoláním na čl. 85 odst. 3 jednacího řádu předložila dopis určený Komisi ze dne 21. ledna 2025, v němž ji požádala o odstranění ze spisu dokumentů obsahujících informace týkající se soukromého života, které byly součástí předložených dokumentů ze září a října 2024 (dále jen „žádost o odstranění“), jakož i několik dokumentů, na které se žádost o odstranění vztahuje.

473 Komise ve svých vyjádřeních ze dne 25. února 2025 vysvětluje, že vyhověla žádosti o odstranění ze spisu tím, že příslušné dokumenty odstranila a toto odstranění potvrdila e-mailem ze dne 19. února 2025. Žalobkyně kromě toho vůbec nevysvětluje, jaké vyhledávací výrazy vedly k předložení těchto dokumentů, ani v čem tyto dokumenty spadají do působnosti napadeného rozhodnutí, přičemž sama žalobkyně uvádí, že tyto dokumenty neměly být nikdy předloženy. Komise rovněž upřesňuje, že všechny dokumenty a soubory, které žalobkyně předložila v reakci na napadené rozhodnutí, pocházejí z pracovních prostředků a že žalobkyně odmítla zřízení virtuální datové místnosti. Komise nakonec zdůrazňuje, že souhlasila s tím, aby z rozsahu žádosti o informace byla vyloučena korespondence spadající do soukromé sféry, jak ji identifikovala sama žalobkyně.

474 V této souvislosti stačí konstatovat, že jelikož na jedné straně žalobkyně uznává, že dokumenty, jichž se žádost o odstranění týká, byly Komisi předány v důsledku technického pochybení a nikdy neměly být zahrnuty do předání dokumentů ze září a října 2024, a na druhé straně Komise žádosti o odstranění vyhověla, nejsou důkazy předložené žalobkyní dne 6. února 2025 již relevantní pro posouzení této žaloby.

Závěry

475 Vzhledem k tomu, že žádný ze žalobních důvodů vznesených žalobkyní není opodstatněný, je třeba žalobu zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

476 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Komisí, včetně nákladů souvisejících s řízeními o předběžných opatřeních zapsanými do rejstříku pod čísly T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV a C-470/24 P(R)-R.

477 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu nesou členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení. Rada tudíž ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý senát zasedající v kolegiu o pěti soudcích)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Vivendi SE ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí, včetně nákladů vynaložených v řízeních o předběžném opatření zapsaných do rejstříku pod čísly T-1097/23 R, C-90/24 P(R)-R, C-90/24 P(R), T-1097/23 R-RENV a C-470/24 P(R)-R.

3) Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení.

Truchot , Jaeger , Schwarcz

Sampol Pucurull Perišin

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 3. června 2026.

Podpisy